

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

Nr. 4(27) aprilie 2014 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

NOI NU AVEM NIMIC DE ASCUNS!

Răspuns anticomuniștilor care ne acuză pe noi, comuniștii.

În primul rând, noi nu ne dezicem și nu ne-lam dezis niciodată de regimul comunist de dinaintea de decembrie 1989, suntem de acord cu majoritatea obiectivelor politice ale acestui regim, ele sunt un deziderat și în continuare, și reprezintă parte a obiectivelor noastre, adaptate la realitățile lumii de azi. Declarăm că îl considerăm în multe privințe un **model** pe care avem de gând să îl urmărim în eventualitatea că poporul român ne va da mandat.

Am subliniat și subliniem în permanență **avantajele**, marile avantaje ale sistemului socialist, în raport cu cel capitalist, avantaje

care s-au văzut cum nu se poate mai clar în cei aproape 25 de ani care au trecut de la restaurarea prin forță și prin manipulare a sistemului capitalist, ascuns sub umbrela mincinoasă „democrație și economie de piață”, bazat pe asuprirea omului de către om.

Cu toate acestea, noi nu declarăm că înainte de 1989 totul ar fi fost perfect și că România socialistă ar fi fost cumva raiul pe pământ. Oricine este familiarizat cu doctrina noastră, cu învățătura marxist-leninistă, cu gândirea materialist-dialectică, știe că partidele comuniste nu promit minuni peste noapte, că ele nu promit poporului marea cu sarea, așa cum fac demagogii populiști de toate culorile, de care scena politica de astăzi nu duce lipsă. Nimeni nu are posibilitatea să facă să se reverse pe pământ ”lapte și miere” peste noapte!

Socialismul, fiind o orânduire opusă capitalismului, fiind o orânduire superioară capitalismului, nu poate să se întărească decât

(continuare în pag. 2)

Evoluția economiei mondiale sub impactul revoluției tehnico-științifice contemporane și al competiției internaționale, înăsprită de propriile efecte – în primele două decenii postbelice (1945-1965) – a adus în centrul politicii majorității statelor lumii, inclusiv

în cazul României, problema alegerii unei strategii optime de dezvoltare a economiei lor naționale: dintre strategiile orientate către creștere economică, prin stimularea acumulărilor și prin mărirea investițiilor în sfera productivă, îmbinate cu dezvoltarea accentuată a științei și tehnologiei autohtone, sau dintre strategiile orientate către distribuirea și redistribuirea veniturilor, în defavoarea acumulărilor și investițiilor și, implicit, a cercetării și creației tehnice proprii.

Primul tip de strategii presupune o

**STRATEGIA ROMÂNIEI,
ORIENTATĂ CĂTRE CREȘTEREA
ECONOMICĂ,
ÎN ANII ANTERIORI TRANZIȚIEI**

reducere relativă a consumului, pe termen scurt, în perspectiva unor niveluri viitoare mai ridicate ale acestuia, precum și intervenția masivă a statului în economie, care presupune rate ridicate din venitul național pentru construirea de noi capacități de producție și pentru dezvoltarea celor existente în ramurile creatoare de bunuri și de valori.

Cel de-al doilea tip de strategii acordă prioritate consumului și reduce rolul statului la cel de reglator al pieței libere.

În situația economică și competițională externă, Statul Român, ținând seama de imperativele economico-sociale interne, a adoptat strategia de dezvoltare a economiei țării

(continuare în pag. 8)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este acea societate care încearcă să tindă către omul nou, omul onest și drept, unde sărăcia se află întotdeauna la limite joase.

Cuprins:

- 1. Noi nu avem nimic de ascuns! pag. 1
- 2. Strategia României pag.1
- 3. 10 ani de NATO pag. 4
- 4. 70 de ani de la bombardamentul AMERICAN asupra Bucureștiului..... pag.5
- 5. “Patru reporteri EVZ au pătruns în sediul PCR și fac dezvăluiri” pag. 6
- 6. Jurnalism suburban pag. 7
- 7. De ce un nou Partid Comunist? pag. 10
- 8. 144 ani de la nașterea lui V.I.Lenin pag. 10
- 9. Periplus în Țara Dimineților Liniștite (2) pag. 12
- 10. Declarația din aprilie 1964 ... pag. 13
- 11. Nu-i demonizați pe ruși! pag.15
- 12. Cine dă foc la țară pag. 16

prin luptă, iar această luptă nu ține nicidecum un an, doi, trei... zece, ține decenii, dacă nu secole. Este o luptă în care socialismul poate obține mari succese, dar poate suferi și grave înfrângeri. El nu reprezintă și nici nu poate să reprezinte pentru noi un scop în sine, ci o perioadă, **o lungă perioadă de tranziție**. Iată de ce noi nu putem idealiza perioada de dinainte de anul 1989. Noi o considerăm un model, o sumă de experiențe, dar nu un ideal.

Idealul nostru este **victoria finală** a socialismului, precum și construirea **societății comuniste**, a societății fără clase (deci și fără stat), a societății unde se va putea realiza principiul la care omenirea a visat timp de mii și mii de ani, acela al repartiției în funcție de nevoi. Perioada dinainte de 1989 a reprezentat tocmai o astfel de perioadă de tranziție. Între 1945-1989 noi învinsesem capitalismul, învinsesem feudalismul, doborâsem monștrii care apăsaseră poporul timp de secole, dar nu obținusem încă victoria finală. Eram în perioada luptei cu capitalismul mondial care căuta să ne saboteze pe toate căile. Și - se știe! - într-o asemenea luptă îndârjită, între două lumi cu valori total opuse, nu se poate fără lovituri sub centură. Pur și simplu, nu se poate. Oricine va privi în istorie, va înțelege acest lucru. Iar pentru a demonstra că această luptă a existat, dăm un exemplu: prin anul 1996 presedintele SUA, Bill Clinton, declara că, "America a cheltuit peste 1600 miliarde dolari ca să submineze sistemul socialist", iar acum a venit timpul să culeagă roadele. Oare pentru ce a cheltuit suma aceasta de bani?

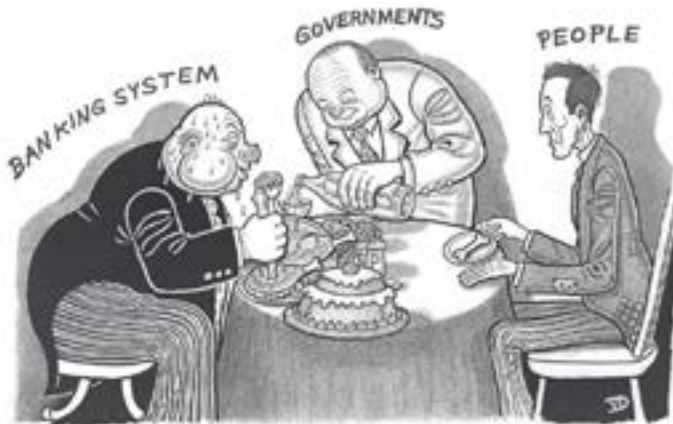
În 1917 - se știe, de asemenea - muncitorii și țăranii ruși au răsturnat jugul cel negru al capitaliștilor și moșierilor, și au pornit la făurirea unei lumi noi. Noi întrebăm: burghezia mondială i-a lăsat în pace? Nu, burghezia mondială a pornit o luptă sălbatică împotriva tinerei Republici Sovietice! Împotriva ei au fost trimise la început trupe germane, apoi trupe engleze, franceze, americane, japoneze, poloneze. Împotriva ei au fost înarmate până în dinți armatele lui Denikin, Kolceak, Iudenici, Vranghel, generali contrarevoluționari care doreau restabilirea puterii capitaliștilor și moșierilor, în frunte cu țarul. Rusia, care suferise, tot din vina burgheziei, trei ani de cumplit război imperialist, a trebuit să mai sufere încă vreo trei-patru ani de război civil în care albgardiștii, cu susținere engleză, franceză, japoneză, americană, au bătut

toate recordurile de până atunci în materie de atrocități, samavolnicii și distrugeri.

Și atunci, să mai mire pe cineva faptul că în anul 1921 Rusia Sovietică, aflată în război de 7 ani, a fost lovită de foamete? Au murit foarte mulți oameni atunci, poate chiar milioane. Și, întrebăm, poate oare cineva să acuze bolșevismul pentru această foamete cumplită? Poate cineva să spună: uitați, bolșevicii au promis pâine, iar rezultatul e că oamenii mor de foame? Nu, nu poate, pentru că lumea știe prea bine în ce **condiții** a izbucnit această foamete, toată lumea știe că această foamete a avut loc după **șapte ani** de război civil, în care tot ce însemna putere capitalistă pe acest Pământ a luptat cu bani și arme împotriva bolșevicilor.

Noi nu căutăm scuze, nu încercăm să acuzăm pe alții că nu ne-au "lăsat în pace", noi doar prezentăm faptele.

Anticomuniștii au vorbit multă vreme de foametea din Rusia anului 1921, ca să lovească în comuniștii bolșevici, dar n-au suflat o vorbă de foametea care a avut loc **în Germania** de după primul război mondial, între 1918-1923, foamete de care nu pot fi acuzați comuniștii.

întrucât în intervalul acesta comuniștii nu stătuseră la putere decât **două săptămâni**, la Munchen, în primăvara anului 1919.

N-au suflat ei o vorbă nici despre foametea în masă care a cuprins **întregul Occident** între anii 1929-1933. Cu siguranță, și atunci au murit de foame mii și mii de oameni, iar la putere erau capitaliștii, și nicidecum "barbarii" de bolșevici. În plus, aici a fost vorba de **foamete în timp de pace**, nu în timp de război. În 1929, când a început marea criză, în Occident era pace de mai bine de zece ani.

Capitaliștii nu aveau, deci, niciun drept să acuze pe bolșevici de foametea din 1921. Absolut nici un drept! Comuniștii, însă, au dreptul de a acuza pe capitaliști nu numai de foametea din țările lor de după primul război mondial, sau din timpul mării crize economice mondiale, ci și de foametea rusă din anul 1921. Pentru că **nu comuniștii** au înarmat pe Kolceak și

au trimis vase de război franceze la Odesa, **nu comuniștii** au umplut Europa de sânge între 1914-1918, **nu comuniștii** au înfometat Germania după 1918, **nu comuniștii** au condus lumea capitalistă în perioada 1918-1933!

Anticomuniștii și-au făcut un obicei din a blama socialismul pentru criza alimentară din Coreea de Nord. Dar Coreea de Nord se află sub embargo, Coreea de Nord este izolată într-un ocean capitalist, Coreea de Nord este la ora actuală aproape singură, iar atunci când avea Uniunea Sovietică în spate, nivelul de trai era chiar mai ridicat decât în mult-lăudata Coree de Sud.

Să luăm însă criza alimentară din **Argentina**, domnilor anticomuniști, criză care a avut loc în 2001. Ce fel de țară era Argentina? O țară **iubită** de capitaliștii din toată lumea, o țară care nu numai că nu era sub nici un fel de embargo dar care, dimpotrivă, era **lăudată** de industriașii și bancherii internaționali, o țară care lua mereu numai note mari de la FMI, o țară - într-un cuvânt - exact pe dos față de Coreea de Nord. Și, cu toate acestea, în 2001

s-a murit de foamete în proporții de masă. Imaginile cu argentinieni înfomețați au făcut înconjurul lumii, oricine a vrut a putut să le vadă.

Să nu se dea, deci, vina pe socialism. Să nu se dea deloc, căci **nu comuniștii** au impus embargo-ul asupra Coreei de Nord și **nu comuniștii** au condus Argentina în anii '90 sau Rusia în aceeași perioadă, o țară în care mortalitatea a atins culmi nemaivăzute în Europa de mai bine de un secol.

Așa cum nu am negat că s-a murit de foame în Rusia anului 1921, sau în Coreea de Nord a anilor '90, nu o să negăm nici faptul că România anilor '80 a trecut printr-o perioadă de criză economică. Fără să exagerăm (pentru că, să nu se uite, nu exista șomaj, fabricile - de bine derău - lucrau, orașele muncitorești arătau mult mai bine ca acum, la sate lumea lucra la CAP și fiecare rămânea cu ceva), trebuie să recunoaștem că această criză chiar a existat.

Anticomuniștii, însă sunt din nou ipocriți, pentru că ei nuse întrebă: cum se face că existau lipsuri numai în perioada de început și de sfârșit a regimului comunist, adică la sfârșitul anilor '40 și începutul anilor '50, respectiv sfârșitul anilor '80? Cum se face că în anii '60- '70 nu existau cozi la alimentare? Cum se face că **până și mulți anticomuniști își amintesc cu nostalgie** de această perioadă? Ca să nu mai vorbim de

←
faptul că există foarte mulți oameni care își amintesc cu nostalgie **chiar și de perioada anilor '80**. Cum se face că lucrurile stau așa, și nu altfel, domnilor anticomuniști? Cum se face că scăderea speranței de viață, creșterea șomajului, creșterea dramatică a numărului celor fără adăpost, sunt confirmate de toate statisticile făcute în România, chipurile "liberă", din ultimii 24 de ani? Oare nu cumva greșesc cei care spun că sistemul capitalist e mai bun decât cel socialist?

Și să nu spuneți cumva că la noi n-ar fi capitalism "adevărat", ca în alte părți, că în România capitalismul ar fi cumva "greșit aplicat". Noi vă spunem că peste tot în lumea capitalistă o să întâlniți oameni care mor de foame și de frig în umbra zgârie-norilor și a "McDonalds"-urilor. Iar dacă este adevărat că muncitorii din Vest au salarii mai mari ca cei din Est (sau din Sud) acest lucru nu se datorește "umanizării capitalismului", sau "superiorității capitalismului", ci faptului că marii capitaliști ai Vestului sau ai unor țări asiatice ca Japonia, Taiwan, Coreea de Sud au transferat exploatarea la sânge a muncitorilor (care, o știe oricine, era o realitate a Occidentului în secolul XIX și prima jumătate a secolului XX), au transferat această exploatare în țări sărace și foarte sărace ca Bangladesh, Kazahstan, România etc.

Munca copiilor nu mai e așa de răspândită în America sau Anglia, asta e adevărat, dar de ce? Oare nu cumva pentru ca burghezia engleză și americană a **transferat-o** în țări ca Bangladesh? Muncitorul occidental e, într-adevăr, mai bine plătit ca pe vremea lui Dickens sau Jack London. Dar de ce? Oare nu cumva pentru

că patronii lor au **transferat** salariile de foame în țări mult mai sărace, de tip colonial? Faptul că "Arcelor Mittal", de exemplu, plătește în Luxemburg salarii și de zece ori mai mari ca în România, sau Renault plătește

în Franța un salariu mediu de câteva ori mai mare decât cel minim din România, nu ar trebui să spună adepților capitalismului ceva?

Oricine privește în mod obiectiv experiența istorică a socialismului (așa nedeșăvârșită cum a fost ea) și experiența istorică a capitalismului va trebui să recunoască un lucru. Va trebui să recunoască faptul că sistemul capitalist a

generat, și generează în continuare, mult mai multă suferință umană decât socialismul, că lipsurile și chiar foamea care au existat în socialism în anumite perioade se datoresc în principal unor cauze **exterioare** sistemului (război mondial, război civil, război mondial împreună cu război civil, embargo etc), pe când lipsurile și foamea care există în capitalism se datoresc nu numai unor asemenea cauze exterioare (deși să nu uităm că războaiele imperialiste sunt și ele o consecință a lăcomiei capitaliste) dar și, în principal, unora care sunt **intrinseci** sistemului, și care cauzează foamete de masă chiar și în timp de pace (Marea Criză Economică din 1929-1933), de relații externe foarte bune (Argentina, 2001) sau chiar de avânt, de "boom" economic (lucru care s-a întâmplat în Anglia anilor 1860, după cum se poate vedea, de pildă, consultând lucrările lui Marx, bazate pe surse de primă mână, și care se întâmplă și acum, cu precădere în țările exploatare de "metropole" imperialiste, și chiar și în metropolele înseși).

De fapt, socialismul a reușit să realizeze lucruri pe care niciodată capitalismul nu le-a putut realiza, și nici nu dă semne că ar fi în stare. Într-adevăr, deși revoluția socialistă a avut succes aproape numai în țări cu un nivel scăzut sau foarte scăzut de dezvoltare, peste tot ea a reușit - în ce privește **nivelul de trai al maselor largi** - să facă minuni.

Socialismul a reușit, de pildă, să asigure majorității cetățenilor condiții omenești de muncă și de viață. Nimeni nu poate să conteste acest lucru. Ziua de lucru de opt ore, de pildă, este unul din vechile idealuri ale mișcării muncitorești internaționale. Dar **tocmai comuniștii au fost primii** din lume

care au făcut din acest ideal o realitate și, să nu uităm acest lucru, în țări relativ înapoiate e c o n o m i c și lipsite de posibilitatea de a exporta capital în alte țări, deci de a exporta exploatarea a muncii în alte

țări mai sărace. Țările socialiste nu exploatau nici o altă țară, și cu toate acestea au legiferat ziua de lucru de opt ore înaintea marilor puteri capitaliste. Mari puteri în care de altfel, nu e un secret pentru nimeni, că încă mai există muncitori ce trudesc cu mult peste opt ore pe zi, în special din rândul minorităților etnice defavorizate și imigranților.

Să luăm pe urmă problema locuințelor.

Toată lumea cât de cât informată cunoaște situația deplorabilă a locuințelor în "prefericită" România burghezo-moșierească. Nu numai la sate, dar și în orașe, inclusiv în multlăudatul "Mic Paris" marea majoritate a populației trăia în condiții îngrozitoare, în simple bordeie sau colibe lipsite de apă curentă, lumină, căldură, canalizare etc. Spre exemplu: "*Cartierul Veseliei din zona Ferentari era o colecție încurcată de ulițe și fundături, de case turtite și bordeie abia vizibile... Până în comuna Măgurele și de aici până în Jilava, omul nu știe alt dușman decât ploile, alt sport decât salturile peste șanțuri. Era un cartier lipsit de lumină pe străzi, lipsit de apă, având doar un singur puț cu ciutură, iar cât privește medic, dispensar, farmacie, nici pomeneală, toate acestea erau înlocuite cu cele 92 de cârciumi, la o populație de 10 000 de locuitori revenind de fiecare cârciumă 108 locuitori. Cartierul Grivița arăta, pe la 1925, la fel de jalnic. Acolo majoritatea locuințelor erau mici și făcute din bârne sau din muiele și bulgărite cu pământ. În aceste cocioabe se îngrămădeau câte 7-8 persoane, tatăl, mama și copiii, iar de multe ori câte două familii locuiau în aceeași casă*" (sursa: Alexandru Cebuc, "Aspecte ale creșterii demografice și teritoriale ale Bucureștilor în perioada anilor 1944-1966", lucrare citată de Adrian Majuru în "Bucureștii mahalalelor", ed. Compania, 2003, p.81).

Iată cum descria în 1935 un ziar bucureștean aspectul cartierului bucureștean Grant-Regie: "*Dincolo de gară, după ateliere, sunt câteva zeci de străzi care formează cartierul muncitoresc. Aici locuiesc numai muncitori ceferiști și ai Regiei... Praful vara, noroiul toamna, nămeții iarna și iar noroiul primăvara încalcă gropile, domină fiecare părticică a lor. În mijlocul străzilor, lângă apa strânsă din ploii și muceziță, se adună la joacă copiii muncitorilor... Cartierul arată urât și umil. Case mici, cu peretele coșcovit până la pământ, colibe peticite cu fel de fel de obiecte adăpostesc trupurile frânte de oboseală*".

Situația într-un oraș ca Brașovul nu era diferită. Și aici, ca și la București, în cartierele muncitorești domnea mizeria cea mai cruntă. Adesea în locuințele de la periferie dormeau câte 8 sau 10 persoane în aceeași cameră și chiar în același pat - conform lucrării lui Ioan Scurtu și Gheorghe Buzatu "Istoria românilor în secolul XX", ed. Paideia, 1999, p.70

La țară, lucru pe care îl uită cei care îi acuză pe comuniști că ar fi "distrus satele", o statistică din 1929 a Ministerului Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale arăta că din cele 3 078 830 de locuințe sătești numai

774 594 (deci aproximativ **un sfert**) erau construite din cărămidă, în vreme ce 169 881 erau de paiantă, 1 022 566 din lemn și restul de chirpici. Nu mai puțin de 2 188 287 aveau pardoseală din pământ bătut.

Comuniștii au rezolvat, practic, problema locuințelor, într-o primă fază prin instalarea oamenilor săraci în locuințele bogăților (măsură deloc criminală, întrucât **comuniștii nu au aruncat pe nimeni în stradă** ca măsură "compensatorie", **spre deosebire de burghezia de azi** care, în numele "sfintei proprietăți", a aruncat în stradă sute de mii de chiriași, dintre care mulți chiar își cumpăraseră locuințele), iar apoi prin construcția masivă de locuințe, nu numai în mediul urban, ci și în cel rural. Ca rezultat, mizeriile mahalale ale "Micului Paris" interbelic au fost înlocuite de cartiere muncitorești noi, moderne, care în multe cazuri lăsa în urmă în ce privește înfățișarea ghetourile din multe țări incomparabil mai bogate și mai prospere. Să amintim că dacă în 1950, 46% din locuințele de la oraș aveau numai o singură cameră, în 1985 același procent îl reprezentau locuințele cu trei sau patru camere. Să mai amintim faptul că numai între 1981-1985 s-au dat în folosință peste 750 000 de apartamente prevăzute cu termoficare și apă caldă. **Peste 750 000!** Iar urmările în ce privește standardul general de viață al locuitorilor Capitalei - ca să ne referim numai la ei - s-au văzut: mortalitatea infantilă a scăzut spectaculos, de la 155,3 la mie în ajunul celui de-al doilea război mondial la numai 20,3 la mie în 1983, în timp ce speranța

de viață a crescut la fel de spectaculos, de la 42,5 de ani în 1930 (comparabilă cu cea a celor mai sărace state africane de acum) la **peste 70 de ani** (70,8 ani) în 1975-1977!

Ne întrebăm, pe bună dreptate, ce alt guvern burghez din întreaga istorie a României se poate lăuda cu așa ceva? Ce alt guvern sau regim din istoria acestei țări se poate lăuda cu asigurarea în numai patru ani, de **locuințe decente pentru mai mult de un million de oameni?** Sau ce alt guvern sau regim se poate lăuda cu construirea, în 20 de ani (1965-1985), a mai mult de trei milioane de locuințe, deci locuințe pentru până la 10 milioane de oameni? Sau, ce alt guvern sau regim în întreaga istorie a acestei țări se poate lăuda cu **micșorarea de mai bine de șapte ori a mortalității infantile** în numai 4 decenii? Noi vă spunem că asemenea exemple nu veți mai găsi, indiferent de cât de mult ați căuta!

Ani ca 1925 sau 1935 au reprezentat, fără îndoială, perioada cea mai bună a capitalismului în această țară. Și totuși, chiar în acești ani, condițiile de viață ale maselor largi erau deplorabile. Pe de altă parte, anii 1981-1985 au reprezentat perioada cea mai proastă a socialismului în această țară. Și totuși a fost o perioadă în care s-au construit mai mult de 750 000 de locuințe decente, cu resurse financiare (materiale) exclusiv românești! Dacă e să comparăm perioada cea mai bună a capitalismului cu perioada cea mai proastă a socialismului, comparația este favorabilă socialismului. Iar dacă e să comparăm întreaga perioadă 1866-1947 cu întreaga perioadă 1947-1989 vom vedea

ca socialismul a reușit să ridice nivelul de trai al întregii populații, în timp ce capitalismul a reușit să îmbogățească doar pe unii, cu prețul funest al sărăcirii altora. Cu toate că el nu a reprezentat, și trebuie să subliniem asta, nici comunism nici socialism deplin, ci doar o fază inferioară, o fază de început a socialismului.

Nu a fost perfect atunci, nu se trăia ca-n rai. Asta recunoaștem și trebuie să recunoaștem. Dar, în comparație cu infernul în care se zbătea majoritatea covârșitoare a poporului înainte de 1945-1947, cu lumea bordeielor, a colibelor cu pământ pe jos, a satelor cufundate în întuneric și analfabetism, a mahalalelor lipsite de orice confort și utilități a fost **un mare, mare pas înainte!** Așa apreciem noi că stau lucrurile.

Suntem convinși că nu am răspuns la toate așteptările dumneavoastră, dar acestea sunt o parte dintre răspunsurile noastre. Multe din neajunsurile pe care le semnalăm pe diferite canale de informare, nu sunt o caracteristică a socialismului ci consecința unui mod de acțiune, a unor strategii puse în aplicare în condiții revoluționare, și ale căror rezultate se datorează mai mult nematurității sistemului și nu structurii acestuia. Nu putem să nu ținem cont că nerealizările se poate să fi fost determinate și de folosirea celor peste 1600 miliarde de dolari puse în joc de "prieteni" cărora li se sărută mâna acum de către "elitiștii" societății civile, dar și politice.

Așteptăm noi întrebări și fiți convinși că o să răspundem cu aceeași sinceritate și obiectivitate!

Secția ideologică și de propagandă a PCR

Motto: "Hoțul strigă hoțul!"

10 ANI DE NATO, SĂRBĂTOARE SAU UN EVENIMENT DEZASTRUOS PENTRU ROMÂNIA?

SUA - acest stat terorist, care terorizează So lume întreagă, ne consideră pe toți teroriști, trage cu urechea la ușile noastre și se uită pe gaura cheii mai mult decât securitatea comunistă. Ei, care au organizat atentate la nivel de stat, împotriva a multor șefi de state, au ucis milioane de oameni (4,3 milioane în Vietnam, 1,2 milioane în Coreea, sute de mii în Irak etc.) cu cele mai barbare metode: arși de vii cu napalm împreună cu satele lor, sau bombardati nuclear în Japonia, suspectează pe orice amărât care încearcă să se apere în țara lui cu pietre, securi sau încărcături explozive improvizate.

S-au făcut de răs în toată lumea ! De 14 ani, cu o armată de 300.000 de soldați bine instruiți, înarmați cu cel mai modern armament, ucid în Afganistan civili nevinovați (deh, pagube colaterale...) sau luptători dotați cu o

tehnică perimată, dacă nu chiar primitivă, și continuă până la exterminare. Ei, de fapt, se luptă acolo cu un popor întreg, nu cu o armată.

Acea umbrelă nenorocită de protecție, NATO, ne-a costat multe vieți de oameni nevinovați, o economie distrusă, pădurile tăiate, fabrici distruse, pământul otrăvit, băncile furate, 16 mld. de \$ lichidități și creanțe dispărute, și am rămas săraci lipiți, răbdători de foame, înghețați de frig mai rău ca înainte și împrumutați-vânduți la FMI pe câteva secole de acum încolo.

Ce putea fi mai rău de atât? Cine ne atacă? Oricine ne-ar fi atacat, nu putea fi mai rău

de atât. Nici în timpul războaielor mondiale nu am pierdut, economic, atât de mult. Astăzi sărbătorim un eveniment dezastruos pentru noi. Eu cred că mai degrabă am comemora acest eveniment nefericit.

Ene Marin

(preluare de pe Facebook)

70 DE ANI DE LA BOMBARDAMENTUL AMERICAN ASUPRA BUCUREȘTIULUI: MII DE CIVILI MORȚI ȘI RĂNIȚI

Moto: "Să nu uiți, Darie, nimic să nu uiți!"
(Zaharia Stancu – Descult)

Pe 4 aprilie s-au împlinit 70 de ani de la nejustificatul și iraționalul bombardament asupra Bucureștiului de către aviația americană. Un articol pe tema aceasta ar fi inutil să-l scriem noi, când cei de la ActiveNews.ro l-au scris atât de sugestiv, încât am hotărât să-l reproducem. Mulțumim autorilor pentru articol și pentru montajul video despre acest moment tragic al istoriei românilor, în general, și a Bucureștilor, în special.

Ce coincidență, numărul victimelor este apropiat cu numărul victimelor produs de aceiași "pacificali" în Serbia (Iugoslavia) anului 1999. La noi, ca și la sârbi, actualele autorități au ajuns să se declare "mari prieteni" ai atacatorilor de atunci. Nu știm dacă în Serbia se află un monument al "eroilor americani", dar la noi există, cel din Parcul Cișmigiu! Câtă recunoștință slugarnică!!!

Redacția

Au trecut 70 de ani de la marea tragedie din 4 aprilie 1944, când Bucureștiul, capitala României, a fost ținta unui masiv bombardament al aviației americane. Au fost vizate ținte civile, cu deosebire zona Gării de Nord, dar și partea centrală a orașului, zone care nu aveau o justificare militară, deoarece frontul se afla departe, la peste 300 km, pe linia Iași-Chișinău, iar luptele încetaseră de la sfârșitul lunii martie. Ostilitățile aveau să se reia abia la 20 august.

În jurul orei prânzului, un număr de 220 bombardiere B-17 (numite Fortărețe Zburătoare) și 93 bombardiere B-24 (Liberator) au intrat în spațiul aerian al României, venind din Italia, iar cu puțin timp înainte de apropierea lor de capitală, autoritățile au dat alarma. După 22 iunie 1941, s-au făcut zeci de exerciții, pentru ca populația să se adăpostească, astfel că, pentru mulți bucureșteni, alarma din 4 aprilie părea a fi un exercițiu.

Era o zi de marți, iar oamenii se aflau la lucru sau cu diverse treburi în oraș. Spre exemplu, conferențiarul universitar Ion Hudidiță nota că în cursul dimineții a fost la Universitate, unde a discutat cu rectorul Horia Hulubei, după

care a decis să se întoarcă acasă în cartierul Vatra Luminoasă: „Deabia m-am urcat în tramvai – era unu și un sfert – și s-a auzit alarma. Când să trecem de Piața Brătianu,

sergenți de stradă și un comisar au oprit toate tramvaiele, invitând lumea să se adăpostească unde poate. Mă îndrept spre Piața Rosetti și văzând toată lumea alergând îngrozită, m-am adăpostit în gangul unei clădiri vechi”

Gheorghe Zane, profesor la Universitatea din Iași, se afla de câteva zile în București; s-a dus la Stația C.F.R. Basarab pentru a-și ridica bagajele pe care le expediase din „Capitala” Moldovei. În Memoriile sale, el avea să scrie: „Alarmă ca și în zilele precedente. Populația a crezut că este vorba de un nou exercițiu și s-a ascuns în adăposturi”. S-a conformat și el, nebănuind ce avea să urmeze.

Ivor Porter, spion englez reținut din decembrie 1943 în localul Comandamentului Jandarmeriei, împreună cu colegul său (tot spion) A.G. Chastelain, jucau bridge. Peste mai mulți ani, avea să noteze că în ziua de 4 aprilie 1944, pe la ora 13,45 a auzit „avioanele de vânatoare trecând deasupra noastră, dar nu le-am dat nici o importanță. Zece minute mai târziu, primul covor de bombe a căzut în direcția Gării de Nord. Ne-am uitat pe fereastră până a sunat telefonul și i s-a spus subofițerului să ne conducă la adăpost. Prima oară am stat acolo doar patruzeci de minute. Nu era un adăpost în adevăratul sens al cuvântului, era doar un coridor la subsol. Femei plângeau într-un colț, convinse că rudele lor care locuiau în zona Gării de Nord fuseseră omorâte.

Gardienii simțeau nevoia să iasă să vadă ce se întâmplă, dar erau obligați să stea cu noi. Ca prizonieri eram în aceeași

barcă cu ei. Chas [Chastelain] cânta la muzicuță și noi pălăvrăgeam despre război, prizonieri sau gardieni la fel de excitați de această schimbare în plictisul cotidian”.

În Gara de Nord se aflau câteva sute de moldoveni, evacuați pentru a nu rămâne sub ocupația sovietică, de unde urmau să fie repartizați în diferite locații din București,

precum și din provincie. Erau mai ales femei, copii

și bătrâni, într-o stare de totală deprimare și derută, deoarece își părăsiseră casa și averea agonisită, iar acum așteptau, flămânzi și obosiți, într-o gară pe care cei mai mulți nu o văzuseră niciodată în viața lor. Când s-a dat alarma, aproape toți au rămas în vagoane, deoarece nu aveau unde să se adăpostească.

Gh. Zane a trăit și el emoția bombardamentului: „Deodată a început să cadă o ploaie de bombe dinspre Gară înaintând în faimosul «covor» spre centru. Ne-am refugiat în subsolul hotelului Union la care locuiam, fără să ne dăm seama de primejdia acestui fel de adăpost. Bombele cădeau în jurul nostru, continuu... Afară părea că un infern se declanșase. În adăpost, copiii au început să plângă și unele femei să scoată țipete. Încet, încet, bubuiturile s-au rărit, până când, după vreo oră, nu s-au mai auzit”.

Efectele au fost cumulate. După ce s-a oprit bombardamentul, oamenii au început să iasă din adăposturi. Mihail Sebastian, în Jurnalul său, scria: „Când am ieșit în curte am văzut plutind nenumărate hîrtii colorate (manifeste probabil) și am crezut că într-adevăr avioanele nu aruncaseră altceva decât manifeste... Primele zvonuri venite din oraș (o bombă pe Brezoianu, una pe Strada Carol) mi s-au părut născociri. Când am ieșit spre centru, o stranie agitație nervoasă însuflețea străzile, parcă mai mult din curiozitate decât din groază. Așa mai târziu ne-am dat seama de întinderea dezastrului”.

Gh.Zane și-a dat seama foarte repede de proporțiile dezastrului: „se vedea arzând Athénée Palace, fum se ridica din alte părți ale orașului. Am ieșit cu Lena din hotel și cu un sentiment de oroare ne-am îndreptat spre Athénée Palace care tot ardea, flăcări ieșeau de prin fiecare fereastră;

ceva mai sus, pe Calea Victoriei, am văzut fumegând hotelul Splendid, aproape complet dărâmat, pe trotuare numai sticlă sfărâmată de la vitrinele magazinelor distruse de suflul bombelor. În spatele Ateneului devastat, mai fumega locul expoziției Comitetului de Patronaj. În sus, pe Calea Victoriei, pe stânga

Avioane americane bombardând Bucureștiul

și pe dreapta, din loc în loc, clădiri dărâmate. Până în str.Frumoasă, mai toate geamurile făcute fărâme; călcăm cu prudență și ocolem grămezile. Din str. Sf. Voievozi înspre Gara de Nord, bombardamentul făcuse îngrozitoare ravagii. Am văzut un tramvai surprins în mers; conducătorul mort stătea căzut cu pieptul lipit pe comenzi. N-am mers mai departe”.

Gh. Zane a fost și el în zonă: „Gara de Nord, Gara Basarab Mărfuri, Calea Griviței grav lovite. Gara de pasageri, la acea oră, două după amiaza, era înțesată de călători, toți sau aproape toți refugiați din Basarabia și Moldova. Pribegia lor lua aici sfârșit”.

Ivor Porter a vizitat și el zona respectivă: „Gara și casele ceferiștilor din împrejurimi au fost grav avariate. Trenurile erau înțesate de refugiații din Basarabia și Bucovina, astfel

că pierderile de vieți omenești au fost mari”.

Mihail Sebastian nota la 8 aprilie: „Ieri după-masă am fost în cartierul Grivița. De la Gară la Bulevardul Basarab, nici o casă – nici una – n-a scăpat neatinsă. Priveștiștea e sfâșietoare. Se mai dezgroapă încă morți, se mai aud încă vaiete de sub dărâmături. La un colț de stradă trei femei boceau cu țipete ascuțite, rupându-și părul, sfâșiindu-și hainele, un cadavru carbonizat, scos tocmai atunci de sub moloz. Plouase puțin dimineața și peste toată mahalaua plutea un miros de noroi, de funingine, de lemn ars. Viziune, atroce, de coșmar. N-am mai fost în stare să trec dincolo de Basarab – și m-am întors acasă, cu un sentiment de silă, oroare și neputință”.

Concluziile contemporanilor sunt unanime: **bombardamentele americane nu aveau nici o justificare logică.** A fost

măcelărită populația civilă, lipsită de apărare, au fost distruse importante bunuri materiale.

Gheorghe Zane nota: „Bombardamentul din 4 aprilie și cele următoare n-au adus, cred, nici un folos militar anglo-americanilor; războiul era decis când ele au început, n-au adus, sigur, nici un folos politic. Opinia publică și frunțașii politici aveau la această dată atitudinile fixate. O serie de crime inutile, comise în numele eliberării Europei.”

Pe 4 aprilie 1944, au murit sub bombele americane 2.942 români, iar 2.126 au fost răniți. A fost un moment tragic, care nu trebuie uitat!

Sub acest titlu a apărut un articol în „Evenimentul Zilei” din 29 martie a.c., precum și pe pagina online a ziarului, a doua zi.

Cei patru reporteri își trâmbează ca pe o mare reușită acțiunea la care s-au dedat, total neprincipială din cauza discrepanței uriașe dintre intenția cu care ne-au contactat, adică dorința de a se înscrie în Uniunea Tineretului Comunist (UTC), și scopul mârșav din culise...

Haideți să-i cunoaștem puțin pe cei patru „mușcățari”:

1. Gabriel Fereșteanu – student la drept.
2. Roxana Ciurtin – studentă la istorie.
3. Germina Olteanu – studentă la istorie (și colegă a Roxanei).
4. Andrei Niculae – student la jurnalism.

Prin urmare, toți acești reporterași au ceva în comun: **SUNT STUDENȚI!** A fi student în zilele noastre, nu-i tocmai ușor! Cel puțin din punct de vedere financiar... Studentul are nevoie de bani! Ba de taxă...ba de chirie (nu-i așa, domnișoara Germina, că nu-i ușor să fii din provincie și să studiezi în București?), ba de o shaorma ori un cârnat cu muștar...ba de o bere...ba de o țigară, sau de o iarbă (nu neapărat verde...). Și de unde bani pentru toate aceste apetisante ispite? Că babacii lucrează și ei pe unde pot, și pe mult, dar mai ales pe puțin (...), fiindcă patronii nu sunt largi la pungă!

Însă tinerii noștri studenți-reporteri au știut să se descurce mai bine decât alții și au identificat rapid sursa aducătoare de bani: „Evenimentul Zilei”. Și cum „scopul scuză mijloacele”, s-au gândit că n-ar fi rău să facă bănișorii denigrând comunismul și pe comuniști, adică pe cei care înainte de „decembrie '89” le-au oferit părinților lor case și locuri de muncă sigure...

**“PATRU REPORTERI EVZ AU PĂTRUNS ÎN SEDIUL PCR
ȘI FAC DEZVĂLUIRI.
SECRETELE UNUI PARTID CARE L-A CREAT
PE NICOLAE CEAUȘESCU”**

Nu le vom da acestor tineri mai multă importanță decât aceea pe care o merită, dar, în virtutea dreptului la replică, le vom demonta în câteva rânduri minciunile evidente pentru care au fost plătiți, în schimbul vânzării propriilor conștiințe.

Mai întâi, tinere student Gabriel Fereșteanu, Partidul Comunist Român nu funcționează după anul 1989 în afara legii, întrucât nu există niciun act normativ care să prevadă acest lucru, ori interzicerea simbolurilor comuniste! Hotărârea judecătorească la care faceți trimitere a respins înregistrarea Partidului Alianța Socialistă (PAS) cu numele de PCR, ceea ce denotă din partea dumneavoastră fie intenția de dezinformare, fie o slabă informare. Dosarul cu cererea de înregistrare a PCR-ului în „Registrul Partidelor Politice”, conform legislației actuale, are alt număr și altă dată! În opinia noastră, hotărârea justiției, de respingere a cererii, este nedreaptă, abuzivă și întemeiată pe considerente ideologice, însă lucrurile acestea vor fi tranșate la CEDO și ne vor fi favorabile – sperăm noi – întrucât în celelalte țări europene EXISTĂ partide comuniste în deplină legalitate! Dar, mai ales, pentru că nu poate fi vorba despre democrație într-o țară în care cetățenii cu drept de vot sunt lipsiți de una dintre opțiunile politice importante, indiferent despre care ar fi vorba, și cu atât mai mult de cea

comunistă, care a marcat istoria țării noastre.

Pe urmă, dacă sunteți cu adevărat un profesionist și nu un diversionist cu ștat de plată, ar fi trebuit să sesizați că vorbiți pe lângă subiect și că vă dezamorsați de unul singur neadevărurile la care recurgeți: „Legea 51/1991 privind siguranța națională a României”, publicată în Monitorul Oficial nr. 163 din 7 august 1991 (deci înaintea Constituției aprobată prin referendumul național din 8 decembrie 1991!) stipulează: „Art. 3 - Constituie amenințări la adresa siguranței naționale a României următoarele: ... lit. h: inițierea, organizarea, savârșirea sau sprijinirea în orice mod a acțiunilor totalitariste sau extremiste de sorginte comunistă, fascistă, legionară sau de orice alta natură, rasiste, antisemite, revizioniste, separatiste care pot pune în pericol sub orice formă unitatea și integritatea teritorială a României, precum și incitarea la fapte ce pot periclita ordinea statului de drept”. Este adevărat că noul nostru Partid este continuatorul PCR-ului istoric fondat la 8 mai 1921, însă chiar dumneavoastră ați scos la lumină cel mai bun argument împotriva dezinformării pe care o intenționați (și la care se pare că nu sunteți tocmai priceput...), anume **articolul 10 din Statut**: „Partidul Comunist Român se opune totalitarismului, discriminării de orice tip. Se pronunță pentru o societate democratică, pluralistă, în care

drepturile și libertățile cetățenești sunt garantate de Constituție, iar poporul este suveran". Unde este, deci, propaganda în favoarea statului totalitar???

Un alt aspect pe care ne simțim datori să îl lămurim este cel legat de sediul PCR. Ca atare, trebuie să spunem că spațiul de la Gara de Nord ne-a fost pus la dispoziție **ocazional** în virtutea colaborării dintre un sindicat și "Asociația Scânteia". Bineînțeles că dumneavoastră știți că sediul nostru este altul, l-ați găsit în același loc de unde ați luat și numărul de

telefon pentru a ne contacta. Însă ați preferat, în locul adevărului, o nouă minciună...

În legătură cu "Asociația Scânteia", ea este o asociație constituită **perfect legal**, conform Ordonanței Guvernului nr. 26/2000, cu

modificările ulterioare, și are denumirea rezervată prin dovada disponibilității denumirii cu numărul 62481 din 14.05.2008 eliberată de către Ministerul Justiției - Serviciul Relații cu Publicul și Cooperare cu ONG (art. 1,2 și 3 din Statut). Asociația noastră are printre obiective:

- să acționeze pentru cunoașterea, difuzarea și recunoașterea în plan social, material și moral a aportului adus de clasa muncitoare, de mișcarea social-patriotică și sindicală, **socialistă și comunistă** din țara noastră la progresul economico-social și

material al poporului nostru, la progresul României în cursul evoluției sale istorice, la realizarea unui climat de pace, cooperare și înțelegere pe plan internațional (art. 5, lit. f).

- să acorde premii speciale de recunoaștere

și cinstire a persoanelor și personalităților din țară și străinătate care au adus o contribuție deosebită la lupta pentru pace, egalitate și progresul social al țării noastre și al omenirii (art.5, lit. j).

De asemenea, potrivit art. 8 din Statutul Asociației, membrii acesteia plătesc o **cotizație**.

Sintetizând cele expuse, unde sunt ilegalitățile pe care noi, membrii Asociației (și implicit ai Partidului) le comitem? Vedeți și domniile voastre că acordarea unor premii din partea noastră nu ar fi fost ilegală, dacă ați fi fost onești și performanți. Dar cu siguranță este imoral să primiți bani pentru a-i denigra nefondat pe comuniști...

Nu ne așteptăm să primim din partea dumneavoastră scuzele care se impun, însă vă reamintim un lucru cert, tinerilor reporteri: oamenii care mint pentru că-s plățiți sunt, într-adevăr, utili celor care îi plătesc, însă nu și agreeți de către aceștia!

Alexandru – Daniel Voicu

JURNALISM SUBURBAN

Sub titlul „Patru reporteri EVZ au spătruns în sediul PCR și fac dezvăluiri” apare pe prima pagină a ziarului „Evenimentul de sâmbătă”, un articol din data de 29 martie 2014, al cărui conținut mă oripilează.

Păi...să încep cu începutul. Am fost contactați de către un tânăr care s-a recomandat Răzvan Ionescu sau Popescu (?) și care și-a exprimat dorința, împreună cu alți colegi studenți la politehnică (?), să afle cum pot să se înscrie în Partidul Comunist Român. Doresc să fac precizarea de la bun început că noi, membrii conducerii partidului, dăm curs absolut tuturor solicitărilor venite din partea oamenilor, pentru că nu avem absolut nimic de ascuns, și din acest motiv nu ne-am gândit nici măcar o secundă că întâlnirea s-ar contura într-una cu iz conspirativ. Am ales ca loc de întâlnire un local de la Gara de Nord, datorită faptului că tinerii agreează localurile de tip fast-food, și având în vedere că era vorba de o singură persoană. Am fost plăcut surprinși când acel tânăr mai era însoțit de alți patru tineri, doi băieți și două fete. Atunci am hotărât că nu se cade să discutăm într-un loc aglomerat, cu zgomot, și i-am invitat în biroul pus ocazional la dispoziția Asociației Scânteia de către Sindicatul Electrificare Feroviară,

în urma stabilirii unei înțelegeri de colaborare încheiată între sindicatul respectiv și Asociația pentru Egalitate, Pace și Progres Social „Scânteia”, asociație legal constituită și care se bucură de toate drepturile legale din România.

Clădirea în care este găzduită principala poartă feroviară a țării a fost construită în 1872 și este copia fidelă a gării din Leipzig. La sfârșitul anilor 80, s-a avut în vedere recosmetizarea și modernizarea Gării de Nord, aceasta urmând să deservească liniile internaționale de cale ferată iar stația de la Chitila să deservească liniile interne. Lovitura de stat din 1989 a împiedicat procesul de modernizare a acesteia. Remarca tinerilor reporteri în cadrul articolului din ziar, asupra

faptului că ”timpul nu și-a pus amprenta” peste Gara de Nord, este pe deplin justificată.

Ajunși în birou, am sugerat tinerilor să ocupe loc unde vor și să începem discuțiile. Ne așteptam să fim asaltați cu întrebări. Fetele au tăcut pe toată durata de aproximativ

30-40 de minute cât a durat întâlnirea. Un singur băiat, care părea că este și șeful lor, a formulat vreo două întrebări, una dintre ele, de care îmi aduc aminte, suna cam așa: „dacă aduc mai mulți colegi la partid sunt scutit de cotizație?”. A fost întrebarea care a dat dovada intențiilor lor meschine. De la bun început, tânărul voia să obțină un privilegiu, iar în conștiința unui comunist adevărat nu trebuie să existe astfel de atitudini.

Păreau niște tineri plictisiți. Faptul că nu vorbeau nimic, erau muți, lăsa impresia unor tineri fără pregătire, dealfel ei fiind emanația școlii românești de după 1989, care a îmbrățișat lozinca „**Țării cât mai mulți tâmpiți**”... Probabil că au fost intimidăți de drapelul Partidului Comunist Român, alături de drapelul țării de astăzi și nu de acela al Republicii Socialiste România (altă minciună scrisă în ziar!), sub care țara a cunoscut cea mai glorioasă perioadă din istoria sa. Practic, nici nu aveau ce să mai întrebe, pentru că li s-au oferit absolut toate informațiile de care aveau nevoie, erau în fața unui fapt implinit. Numai că ei aveau alt interes, acela de a face un **jurnalism suburban**, bazat pe minciună, denigrare, dezinformare.

La un moment dat, unul din colegii mei - tov. Georgian - ia o cheie agățată într-un cui și iese din birou. Cheia aceea a devenit celebră datorită faptului că acești tineri, care s-au dovedit jurnaliști „spioni”, au publicat în ziar că această cheie ar încuia o ușă de la intrare pentru a ne asigura

conspirativitatea. În realitate, acea cheie deservea accesul la toaleta de lângă birou, de altfel o regulă impusă de personalul Gării de Nord pentru a nu avea acces la ea toată lumea care se perindă prin Gara de Nord, din motive lesne de înțeles, de securitate sanitară.

Întâlnirea s-a încheiat brusc, datorită rugămintii tinerilor de a pleca. Concluzia acestei întâlniri s-a aflat mai târziu în numărul din 29 martie a.c. al ziarului "Evenimentul de sâmbătă", în care Partidul Comunist Român este denigrat în cel mai „țigănesc” mod, cu minciuni de genul „pentru tinerii comuniști

cuminți organizăm excursii în Rusia” - lucru în totalitate fals! OK..., înțelegem și am fi de acord dacă acești tineri veneau în mod cinstit și ne solicitau informații în mod profesional din punct de vedere jurnalistic, le stateam la dispoziție cu absolut tot ce doreau, pentru că Partidul Comunist Român nu are absolut nimic de ascuns, așa cum au făcut alte publicații și televiziuni mari. Modul lor de abordare a fost unul neprofesional, suburban, ceea ce ne pune foarte mult pe gânduri asupra nivelului de pregătire al acestor tineri. Să ne gândim un singur moment: dacă astfel de tineri ar accede în parlament și ar

conduce destinele țării?

Rezultatul îl vedem

deja acum, și constatăm pe propria piele unde a ajuns România...

Am scris aceste rânduri ca un fel de replică la cele scrise de acești tineri jurnaliști, care nu se respectă, și pentru a le oferi cititorilor noștri și simpatizanților Partidului Comunist Român, informațiile corecte, nutrirind speranța că aceștia vor discerne și vor analiza obiectiv ”întâmplarea”.

Filimon D.

(continuare din pag. 1)

orientată către creștere economică, pe baza sporirii considerabile a acumulărilor și orientării unei părți covârșitoare a investițiilor către ramurile producției materiale și ale cercetării științifice naționale, cu un rol determinant în așezarea României pe un nou loc demn între celelalte state ale lumii. La baza alegerii acestei strategii au stat:

1) Experiența mondială, care demonstra că apropierea țărilor rămase în urmă de cele avansate este posibilă exclusiv în condițiile unor ritmuri înalte de creștere. Acestea puteau fi înfăptuite numai cu sprijinul unor investiții serioase în zona dezvoltării potențialului productiv național, în primul rând al celui industrial și agricol.

2) Realizările din ultimii ani ale revoluției tehnico-științifice, care ofereau posibilitatea comprimării etapelor de dezvoltare și, astfel, reducerii decalajelor economice, în contextul unor eforturi însemnate de investiții la scara întregii țări. În concordanță cu exigențele strategiei de dezvoltare a economiei naționale și cu obiectivele economico-sociale de perspectivă ale țării, politica statului în etapa postbelică s-a concretizat în alocarea din venitul național, prin bugetele sale, a unor rate anuale de acumulare, de cel puțin 30-33%, pentru accelerarea dezvoltării bazei tehnico-materiale a economiei, ca temelie a progresului accentuat al patriei. Însurate

valoric, acestea s-au ridicat, între anii 1966 și 1989, la impresionanta cifră de 3.416 miliarde de lei, adică 213,5 miliarde de dolari (la cursul valutar din 1989), depășindu-le de 14,56 ori pe cele dintre anii 1951 și 1965.

Eforturile financiare principale ale Statului Român, între anii 1966 și 1989, pentru extinderea și diversificarea sistemului tehnico-material al economiei, au fost concentrate, constant, în sfera producției materiale creatoare de produs social și de venit național, căreia i s-au alocat, în medie, 80% din volumul total al investițiilor, iar, în cadrul acestora, între 86 și 90% pentru lucrări de construcții-montaj și pentru utilaje. **Drept urmare, în anii menționați, în România au fost construite și introduse în circuitul economic național 9.650 de mari capacități de producție industrială și agrozootehnică, față de 1.350 de unități economice productive, create și puse în funcțiune între anii 1945 și 1965.** Practic, în țara noastră, între anii 1966 și 1989, au fost conectate la viața economică, în fiecare zi, mari capacități de producție, care, în unitatea și în interdependența lor, au avut un impact decisiv asupra: dinamizării dezvoltării economice în toate zonele și regiunile patriei; utilizării eficiente a resurselor naturale și a forței de muncă pe întreg teritoriul țării; asigurării, pentru întreaga societate, a unor condiții de viață materială și spirituală demnă; afirmării Statului Român, în mod continuu, între statele prospere și suverane ale lumii.

Promotor al strategiei generale și al obiectivelor fundamentale finale, instituționalizate în cadrul programelor și planurilor de dezvoltare unitară a științei, tehnologiei și economiei țării, Statul Român, între anii 1966 și 1989, a făcut cele mai mari investiții în:

1.1. Ramuri ale industriei extractive, energetice și metalurgice

Această direcție de orientare a statului avea

la origine necesitatea sporirii considerabile a contribuției ramurilor proprii extractive, energetice și metalurgice la realizarea neîntreruptă a producției materiale lărgite și la creșterea, pe baza acesteia, a avuției și bunăstării Națiunii Române, pe care le condiționau atât direct, prin asigurarea materiilor prime naturale, energiei și metalelor indispensabile dezvoltării tuturor ramurilor și domeniilor economiei, cât și indirect, prin impactul lor asupra proceselor de eficientizare a schimburilor de valori ale României cu celelalte state, și prin mărirea aportului acestora la creșterea venitului național.

A. Ramuri ale industriei extractive

Potrivit direcției și viziunii precizate, între anii 1966 și 1989, cu ajutorul investițiilor alocate și al cercetărilor de profil efectuate, au fost deschise și dezvoltate importante exploatare miniere de huilă, în Bazinul carbonifer al Văii Jiului, și de lignit, în bazinele Rovinari și Motru, din Oltenia, care au schimbat radical înfățișarea localităților respective, făcând să apară, pe aceste spații, noi așezări muncitorești de tip urban. Au fost puse în funcțiune diverse capacități pentru extracția de minereu de fier, la Băișoara și la Rușchița, de minereuri complexe, sau

cuprifere, la Baia Borșa, Cavnic, Rodna, Sasca Montană, Altân Tepe, precum și în alte localități, accentuându-se valorificarea

←
minereurilor care aveau conținuturi mai sărace în substanțe utile. O atenție deosebită s-a acordat producției de șisturi bituminoase de la Anina și Doman, care a constituit sursa de energie pentru Centrala termoelectrică, apărută în anii următori, la Anina, dar și pentru alte astfel de unități de producție de interes național. Drept urmare, în acei ani, 1966-1989, producția de huiilă a crescut de la 6,03 milioane de tone la 11,58 milioane de tone, producția de lignit, de la 5,46 milioane de tone la 53,98 milioane de tone, producția de coals metalurgic, de la 1,15 milioane de tone la 5,32 milioane de tone – de 1,92 ori, de 9,89 ori și respectiv de 4,63 ori. Față de anul 1938, nivelul acestora era de 5,12 ori, de 197,72 ori și respectiv de 66,52 ori mai mare. În ceea ce privește producția de cărbune net extrasă pe locuitor, în țara noastră, egală în 1989 cu 2.650 de kg (față de 112 kg în 1938), aceasta situa România pe locul 12 în lume, printre țări precum Regatul Unit, URSS, Germania de Vest, unde producția de cărbune net extrasă pe locuitor era, în același an, 1989, de 1.753, de 2.306 și respectiv de 3.025 de kg.

B. Ramuri ale industriei energetice

Apariția și dezvoltarea puternicului Bazin carbonifer al Olteniei au stat la baza ridicării celor doi coloși ai industriei energetice – Centralele termoelectrice Rovinari și Turceni, fiecare cu o capacitate de peste 1.700 MW putere instalată. Tot de aici se alimenta și Centrala electrică de termoficare de la Craiova, a cărei capacitate s-a extins

considerabil după anul 1965. Concomitent, au fost construite și puse în funcțiune Centralele termoelectrice de la Mintia-Deva, Oradea, Galați, Brăila și au fost dezvoltate cele de la Luduș, Borzești, București-Sud, Govora ș.a.m.d. Prin colaborarea autorităților Statului Român cu cele ale statului iugoslav, a fost ridicată pe Dunăre Hidrocentrala Porțile de Fier I, cu o capacitate de peste 1.000 MW. Pe lângă această grandioasă lucrare, hidroenergetica românească a fost dezvoltată și prin construirea Hidrocentralei Vidraru, de pe Argeș, Hidrocentralei Giunget-Lotru, salbelor de hidrocentrale de pe râurile Olt

și Argeș, dar și de pe alte râuri interioare ale țării. La acestea s-au adăugat, ulterior, Hidrocentrala Porțile de Fier II, Uzina hidroelectrică Râul Mare – Retezat ș.a.m.d.

Eforturile de investiții și de cercetare științifică, făcute de Statul Român pentru dezvoltarea energiei naționale, s-au materializat în creșterea puterii instalate a centralelor electrice din țara noastră de la 501 MW în 1938, și 3.258 MW în 1965, la 22.904 MW în 1989 – de 45,71 ori și respectiv de 7,03 ori. Drept urmare, producția de energie electrică a României s-a ridicat de la 1,13 miliarde kWh în 1938, și 17,21 miliarde kWh în 1965, la 75,85 miliarde kWh în 1989, fiind (în ultimul an, 1989), comparativ cu producția din anii anteriori menționați, 1938 și 1965, de 67,12 ori și respectiv de 4,40 ori mai mare.

O dată cu creșterea puterii grupurilor electrogene și producției de energie electrică, au avut loc schimbări importante în structura acestora. Datorită orientării spre valorificarea intensă a potențialului hidroenergetic, s-a mărit ponderea centralelor hidroelectrice, de la 6,18%, în 1965, la 16,65%, în 1989. Eforturile depuse pentru economisirea hidrocarburilor – păcură, motorină, gaze naturale, materii prime, tot mai necesare dezvoltării petrochimiei – s-au concretizat în creșterea ponderii energiei termoelectrice obținută pe bază de cărbune, de la 19,60% în 1965, la 38,60% în 1989, în paralel cu reducerea ponderii energiei electrice obținută pe bază de gaze naturale, păcură și motorină, de la 79,70% în 1965, la 59,20% în 1989.

În 1989, în țara noastră, energia electrică pe locuitor, egală cu 3.276 kWh (față de 57 kWh în 1938), a înscris România, în acest domeniu, în rândul statelor medii dezvoltate, la o distanță relativ mică de unele state dezvoltate. Tot în 1989, producția de energie electrică pe locuitor era: în Portugalia de 2.454 kWh; în Grecia de 3.092 kWh; în Spania de 3.645 kWh; în Italia de 3.666 kWh; în Regatul Unit de 5.440 kWh.

C. Ramuri ale industriei metalurgice

Cu sprijinul investițiilor și creației tehnico-științifice proprii, necesarul de metale și aliaje al economiei naționale a fost asigurat, între anii 1966 și 1989, prin dezvoltarea și modernizarea industriei metalurgice. Pe de o parte, prin construirea și punerea în funcțiune a unor mari capacități de producție - care au generat ample mutații economice și sociale - dintre care menționăm: Combinatul de oțeluri speciale Tîrgoviște, Intreprinderea de alumina Tulcea, Intreprinderea de sârmă și produse din sârmă Buzău, Intreprinderea de

țevi Zalău, Intreprinderea metalurgică Beclean, Intreprinderea de țevi sudate Zimnicea, Combinatul Siderurgic de la Călărași ș.a.m.d. Pe altă parte, un volum însemnat de investiții a fost destinat extinderii masive a unor capacități mai vechi, sau intrate în funcțiune în anii anteriori, precum Combinatul Siderurgic Galați, Combinatul Siderurgic Hunedoara și Reșița, Intreprinderile de țevi „Republica“ București, Iași și Roman, Uzina de Aluminiu Slatina, Intreprinderea „Oțelul Roșu“ ș.a.m.d., extinderi care au însemnat în multe cazuri dublarea, sau chiar triplarea, capacităților existente.

Ca urmare a investițiilor făcute de Statul Român și cercetărilor științifice desfășurate, producția de oțel a crescut, între anii 1966 și 1989, de la 3,42 milioane de tone la 14,41 milioane de tone, producția de fontă de la

2,01 milioane de tone la 9,05 milioane de tone, producția de laminate finite de la 3,14 milioane de tone la 10,26 milioane de tone – de 4,21 ori, de 4,50 ori și respectiv de 3,27 ori. Comparativ cu anul 1938, producțiile acestora erau de 50,75 ori, de 60,06 ori și respectiv de 32,17 ori mai mari. Creșterea producției de oțel s-a datorat în special oțelului obținut prin procedeul electric și celui de convertizor. O creștere mai accentuată au cunoscut-o, de asemenea, și producția de oțeluri aliate și superaliate, dar și producția de sortimente laminate și alte produse metalurgice cu un grad înalt de prelucrare.

Producția de oțel pe locuitor se prezenta astfel: în anul 1989 în cantum de 623 de kg (față de 14 kg în 1938), ceea ce situa România pe locul 7 în lume, iar producția de laminate finite în cantum de 443 de kg (față de 16 kg în 1938), pe locul 6, lăsând în urmă, la ambele categorii de produse, state precum URSS, Franța, Regatul Unit, SUA, unde producțiile, în cazul primei categorii, oscilau între 328 și 558 de kg, iar în cazul celei de-a doua, între 289 și 403 kg pe locuitor.

(Va urma)

Prof. univ. dr. Gavrilă Sonea

DE CE UN NOU PARTID COMUNIST?

Dragi tovarăși,

Mă numesc Semian Tudor, sunt încă un muncitor în câmpul muncii, nu știu până când. Vă scriu fiindcă am aflat de pe saitul www.npcr.ro că renaște PCR-ul, cel criticat de unii și laudat de alții pentru ce a făcut până în decembrie 1989.

Pentru că sunteți la un nou început de drum, al treilea dacă nu mă înșel, am să vă scriu câteva din gândurile mele și întrebările care mă frământă.

-Dece un nou Partid Comunist?

Răspunsul mi-l dau singur: pentru că cel vechi a fost trădat! Unii dintre oamenii care au făcut parte din el nu au înțeles niciodată lumina și curăția învățăturii lui K. Marx și Fr. Engels. Pentru ei, ca și pentru mulți alții, ideea de comunism a fost prea mare să încapă în sufletele lor mici.

Același lucru se întâmplă și în zilele noastre. Capitalismul, prin presa și televiziunea aservită lui, își continuă opera de a înnegri și murdări imaginea comuniștilor.

Răul. Noi, cei puțini, care am rămas și care încercăm să ținem sus flacăra socialismului, trebuie să nu ne pierdem credința în Bine, chiar dacă acesta va triumfa poate mai târziu.

Văd zilnic în jurul meu fața capitalismului. Oameni dezorientați, asemenea unor câini

care caută dimineața un stăpân care să le arunce un os de ros pentru acea zi. Așa sunt și oamenii care dimineața ies din case și se întreabă: „Azi unde voi lucra? La cine voi merge la lucru?”

Acești oameni muncesc 10-12 ore pe zi, plusvaloarea care iese din această muncă intră în buzunarul patronului, ei fiind plătiți la limita de subzistență. Nu au timp de sufletul lor, de citit o carte, de spus o vorbă bună familiei, copiilor lor. În capitalismul în care trăim, timpul liber al omului este vânat de patroni. Prin acest mod de viață, neavând timp pentru cultură și știință, omul se îndobitocoșește și devine ușor de manipulat. În capitalism, cultura a ajuns inaccesibilă, din lipsă de timp, pentru marea majoritate a oamenilor muncitori. Degeaba se fac oferte la preț redus pentru cărți și colecții întregi, cui să folosească acestea? Unor oameni care ajung acasă seara târziu, munciți, obosiți, exploatați?

Aceste este doar un aspect negativ, din multele pe care capitalismul le are. Multe lucruri nu sunt așa cum ar trebui, dar mă opresc deocamdată aici, cu credința că vom mai avea ocazia să ne împărtășim părerile în ziarul nostru, al muncitorilor - **Scânteia**.

Vă urez să izbândiți în lupta voastră și vă asigur de sinceritatea mea! Cu stimă,

Semian T.

Amul acesta pe 22 aprilie (10 aprilie pe stil vechi) se împlinesc 144 de ani de la nașterea lui Vladimir Ilici Lenin, unul din cei mai mari conducători și dascăli ai clasei muncitoare, model revoluționare pentru comuniștii de pretutindeni.

Lenin s-a născut la Simbirsk (azi Ulianovsc), într-o familie înstărită, tatăl său, Iliia Ulianov, fiind inspector școlar. Cum s-a întâmplat adeseori în istorie, ideile revoluționare au găsit la început adepți chiar în straturile de sus ale societății, cu mențiunea că aceia care le-au îmbrățișat au încetat să se mai considere membri ai clasei lor, dedicându-se trup și suflet cauzei celor exploatați și umiliți, adică a majorității. Așa se face că fratele mai mare al lui Lenin, Alexandr, a devenit revoluționar, aderând la gruparea radicală a narodnicilor, care și-a propus să schimbe regimul omorându-l pe reprezentantul său principal, adică pe țar. Complotul a fost însă descoperit, iar Alexandr a fost executat. Toată viața Lenin

ii va păstra o amintire deosebită fratelui său, apreciindu-l în special pentru curajul deosebit de care a dat dovadă când a refuzat să accepte grațierea țarului, preferând unui compromis confortabil o moarte de martir. Dar tânărul Lenin a avut puterea de a recunoaște limitele ideologiei narodnice, ideologie ce considera în

144 ANI DE LA NAȘTEREA LUI V. I. LENIN

mod greșit că răsturnarea țarismului se poate realiza prin teroare individuală, prin uciderea unor reprezentanți ai regimului, uitând că în locul lor se vor ridica în mod inevitabil alții. Chiar înainte ca Alexandr Ulianov să încerce uciderea țarului Alexandru al III-lea, narodnicii îl omorâseră pe predecesorul acestuia, Alexandru al II-lea, dar nu reușiseră să schimbe decât un tâlhar încoronat cu altul la fel de rău, sistemul patronat de ei rămânând

intact. Lenin a înțeles că, pentru a schimba ceva în Rusia, trebuie să răstorni TEMELIILE regimului - rămășițele feudalismului, ale exploatații iobăgiste a țăranilor, dominația Bisericii, monarhia ca formă de guvernământ și, bineînțeles, capitalismul, exploatarea muncitorilor de către fabricanți și bancheri.

Ori aceasta nu se poate realiza decât prin lupta maselor de milioane și zeci de milioane de oameni, nu prin acțiunile izolate ale unor „eroi”.

Asa se face că Lenin a devenit marxist, iar prima sa lucrare importantă a fost o polemică marxistă împotriva narodnicilor, apărută în 1894 (*Ce sunt „Prietenii Poporului și cum luptă ei împotriva social-democraților*).

În 1897, Lenin a fost deportat în Siberia pentru activitatea sa revoluționară, rămânând aici până în 1900, perioadă în care scrie lucrarea *„Dezvoltarea capitalismului în Rusia”*, lucrare în care dezvoltă ideea

←
necesității vitale a alianței între muncitori și țărani, sub conducerea clasei muncitoare.

În 1902, Lenin publica lucrarea *“Ce-i de făcut?”*, unul din cele mai însemnate texte ale marxismului, în care apără marxismul autentic - adică revoluționar - de atacurile celor care, sub conducerea unui revizionist austriac numit Bernstein, încercau să înlocuiască teoria luptei de clasă cu cea a “împăcării” cu burghezia, afirmând, fără absolut nici un temei (după cum istoria viitoare o va arăta cu prisosință), că socialismul se va instaura pe cale pașnică, prin “reforme”. Combătându-i pe cei ce negau importanța ideologiei marxiste, Lenin a afirmat foarte tranșant: *“... Problema se poate pune numai astfel: ideologie burgheză sau ideologie socialistă... nu există cale de mijloc pentru că omenirea n-a elaborat nici un fel de a treia ideologie și, în general, într-o societate sfâșiată de contradicții de clasă, nu poate exista niciodată o ideologie în afara claselor sau deasupra claselor. De aceea, orice diminuare a ideologiei socialiste, orice îndepărtare de ea, înseamnă implicit o întărire a ideologiei burgheze.”*

O altă idee dezvoltată de Lenin în *“Ce-i de făcut?”* este aceea că muncitorii nu vor putea reuși să înfăptuiască revoluția socialistă fără ajutorul unui detașament de avangardă, unul care să CONDUCĂ masele în lupta lor, arătându-le lucruri pe care muncitorii simpli, din cauza condițiilor lor grele de muncă și viață, nu au cum să le afle singuri. Muncitorii cei mai înaintați, împreună cu intelectualii care au trecut de partea poporului, formează avangarda revoluționarilor de profesie, a unor oameni devotați trup și suflet cauzei maselor asuprite și exploatare, și o astfel de avangardă va putea birui orice greutate.

De aici nu rezultă nicidecum că Lenin n-ar fi avut încredere în mase, că ar fi fost un elitist rupt de popor, care dorea să vorbească în numele lui pentru a se erija într-un fel de nou țar, așa cum îl acuzau unii anarhiști. Căci Lenin nu a conceput niciodată avangarda clasei muncitoare ca pe ceva străin, rupt de marea masă, ci ca pe o PARTE INTEGRANTĂ a maselor, una care trebuie să se bucure de sprijinul lor, una care nu poate întreprinde revoluții de capul ei, ci numai cu condiția mobilizării maselor largi, una care - mai mult - nu trebuie să se mulțumească cu

a-i învăța pe muncitori și țărani, ci trebuie să caute ea însăși să învețe de la aceștia, una care trebuie, la nevoie, să înoate contra curentului, dar NUMAI pentru a determina masele să schimbe, ele însele, direcția curentului. Masele nu pot învinge fără avangardă, dar nici avangarda nu poate învinge fără mase, așa judeca Lenin, și întreaga istorie a secolului XX și a începutului secolului XXI i-a dat dreptate.

În anul 1905 a izbucnit prima revoluție rusă, una burghezo-democratică, ce-și propunea ca sarcină imediată răsturnarea țarismului și rămășițelor încă puternice ale feudalismului. Această revoluție a dat din nou prilejul manifestării genialității lui Lenin, care a dovedit nu numai că este fidel până la capăt marxismului în fața revizionistilor, dar și că nu cade deloc în extrema cealaltă, devenind dogmatic. Lenin a arătat că se poate ieși din litera lui Marx și Engels, fără a ieși și din SPIRITUL lor, ba chiar că, de

fapt, uneori TREBUIE să ieși din litera lor tocmai pentru a putea rămâne în spiritul lor. Marxismul nu e o dogmă, ci o știință. Marx și Engels au fost oameni de știință, care au analizat sistemul capitalist mai bine ca oricine și au elaborat o tactică și o strategie pentru răsturnarea lui, rămase neegalate. Dar ei nu puteau să prevadă toate situațiile posibile cu care se poate confrunta un revoluționar, și de aceea nici nu s-au ocupat în amănunt de toate. În cazul revoluției ruse, cei care priveau marxismul în mod mecanic - deci dogmatic - și care, de altfel, s-au dovedit ulterior, în mod aparent ciudat, și cei mai dispuși să-l trădeze cu totul, anume aripa menșevică a partidului marxist rus - aceștia au ajuns la concluzia că, din moment ce ea este o revoluție burgheză, trebuie să semene întrutotul cu celelalte revoluții burgheze de până atunci, să fie o revoluție burgheză clasică, una “ca la carte”, în care conducerea să aparțină burgheziei

liberale (cadeții). Muncitorii, susțineau ei, trebuie să accepte să fie “vioara a doua”, adică să lupte pentru ca partidul cadeților să ajungă la putere, și abia după aceea să pornească lupta contra burgheziei. Lenin însă, privind nu doar la cele întâmplare în istorie, ci știind să tragă și învățăminte din acestea, a susținut că burghezia rusă se teme mai mult de masele populare, și în primul rând de proletariat, decât se teme de reacțiunea feudală și absolutistă, și deci, pe măsură ce lupta maselor ia amploare, burghezia începe să se sperie și caută să frâneze revoluția, să-i pună capăt cât mai rapid, în schimbul unor concesii obținute de la monarh. Compromisul cu absolutismul țarist, înțelegerea cu acesta pe seama poporului, iată tactica burgheziei ruse de la 1905. Prin urmare, burghezia nu va putea duce până la capăt revoluția burgheză, pentru aceasta e nevoie de o revoluție burgheză atipică, una condusă de proletariat și de masele largi ale țărănimii, care să o continue apoi cu o revoluție socialistă. Evenimentele i-au dat dreptate lui Lenin, căci, datorită duplicității și lașității burgheziei, revoluția de la 1905 s-a terminat, în esență, cu o înfrângere, țarul și moșierii au rămas la locul lor, fiind nevoie de revoluția bolșevică din 1917 pentru ca “balastul medieval” - cum îl numea Lenin - să fie curățat cu desăvârșire.

Istoria țării noastre îi dă și ea dreptate lui Lenin, căci și la noi, după alungarea lui Cuza, burghezia s-a înțeles cu moșierimea pe seama poporului, fiind nevoie de venirea la putere a comuniștilor, pentru eliminarea deplină a acestei rămășițe medievale numită moșierime. În 1914, omenirea a fost lovită de o mare tragedie: a început primul război mondial imperialist. Marile puteri capitaliste au aruncat omenirea într-un măcel nemaivăzut, cu unicul scop de a reîmpărți lumea în folosul lor. Din păcate, oportuniștii, care de două decenii trădau marxismul fie în numele “modernizării” lui - o modernizare însoțită de pierderea esenței, deci una cu totul falsă -, fie în numele interpretării literale, religioase a lui Marx, au mai săvârșit o trădare uriașă, iar aceasta a fost încununarea tuturor trădărilor de până atunci. Ei au uitat de revoluție și au sărit în ajutorul burgheziei imperialiste “proprii”,

←
votând creditele de război. Uitând de faptul că toate revoluțiile din istorie, care s-au făcut luptând cu exploatorii din interior, au trădat cauza, au trădat poporul, și s-au transformat în niște lachei care susțineau măcelărirea reciprocă a muncitorilor lumii pentru gloria "propriei" burghezii dominante.

Lenin, însă, împreună cu bolșevicii, s-a ridicat de la bun început împotriva războiului criminal și în întregime oligarhic, fiind, în această luptă cu teroarea și cu minciuna, sprijinit de numai două facțiuni importante ale marxismului rus și internațional - așa numiții "menșevici internaționaliști" conduși de Troțki și "spartachiști" din Germania, conduși de Karl Liebknecht și Rosa Luxemburg.

Propaganda lor anti-războinică a dat rezultate, și în februarie 1917 a izbucnit în Rusia o noua revoluție. Aduși la disperare de privațiunile nemaivăzute de grele la care îi supuneau țarismul și burghezia imperialistă, muncitorii și țărani s-au ridicat la luptă, iar soldații, ei înșiși în majoritate muncitori și țărani, i-au sprijinit. Poporul rus a răsturnat țarismul și a început să ceară ieșirea Rusiei din război, dând deci primele semne de trezire din beția naționalistă și militaristă în care-i aruncaseră nu numai țarismul și burghezia dar și menșevicii trădători. Rusia a devenit republică, iar muncitorii, țărani și soldații s-au organizat în consilii numite Soviete (primele apăruseră la Petersburg în timpul revoluției din 1905). Din păcate însă, puterea a fost preluată de un guvern provizoriu burghez, care a intrat rapid în conflict cu masele prin decizia de a continua războiul criminal, război ce devenea pe zi ce trece tot mai impopular.

Lenin și-a dat seama că burghezia duce revoluția pe un drum greșit și a înțeles că acum, în fața maselor populare ruse se pune o sarcină nouă - răsturnarea burgheziei. De aceea a lansat lozincă: „Niciun fel de susținere pentru guvernul provizoriu!”, și apoi pe cea "Toata puterea în mâinile Sovietelor!"

De data aceasta masele erau pregătite să-și urmeze avangarda. Tot mai mulți oameni ai muncii au înțeles că bolșevicii aveau dreptate și s-au alăturat lor. Din aprilie până

în octombrie 1917, numărul membrilor de partid a crescut de nu mai puțin de 50 de ori, ajungând de la 10 000 la circa 50 000, 60% din aceștia fiind muncitori industriali. Dacă la începutul lui martie numai 40 din cei 600 de delegați ai Sovietului din Petrograd erau bolșevici, la sfârșitul lui octombrie bolșevicii deveniseră majoritari. De asemenea, la sfârșitul lui octombrie bolșevicii erau majoritari în Sovietul din Moscova. Iar al II-lea Congres General al Sovietelor, ținut în noaptea de 25-26 octombrie, cu puțin înainte de răsturnarea guvernului provizoriu, a avut de asemenea o majoritate bolșevică. Contrar celor afirmate de unii "istorici", revoluția bolșevică nu a fost o lovitură de stat a unui grup izolat, ci o ADEVĂRATĂ revoluție, una care s-a bucurat de SPRIJINUL LARG al MAJORITĂȚII oamenilor muncii din marile centre industriale ale Rusiei și, cum se va vedea și cu prilejul războiului civil ce a urmat, și al majorității oamenilor de provincie din orașele mici și de la sate.

Se pune de obicei pe seama lui Lenin războiul civil ce a urmat, război care a fost însoțit de mari distrugerii și atrocități. Dar cine înțelege legitățile istorice, înțelege corect realitatea: BURGHEZIA ȘI MOȘIERII au fost forțele care au dezlănțuit acest război, prin organizarea de rebeliuni împotriva Puterii Sovietice instaurate în mod LEGITIM, nu arbitrar ci prin voința maselor. Numai un om care nu cunoaște deloc istoria poate să nu-și dea seama că nu bolșevicii au ridicat arma împotriva lui Kolceak, Denikin, Iudenici, Vranghel, ci aceștia, cu sprijinul financiar sau chiar militar al marilor puteri imperialiste - SUA, Franța, Marea Britanie, Japonia - au ridicat armele împotriva bolșevicilor, iar „teroarea roșie”, de care anti-comuniștii fac atâta caz, nu a fost decât un răspuns la „teroarea albă”, cu mult mai sângeroasă. Bolșevicii nu au făcut decât să se apere, albgardiștii, sprijiniți de burghezia din toată lumea, au fost adevărații agresori.

Spre sfârșitul vieții, Lenin va mai duce o ultimă mare bătălie cu șovinismul rus, renăscut și încurajat chiar de vechiul bolșevic Stalin, șovinism manifestat în 1922, când

Stalin a propus absorbirea celorlalte republici sovietice (constituite în Ucraina, Bielorusia, Transcaucazia) în republica sovietică rusă. Lenin a susținut, în schimb, UNIREA acestora cu Rusia Sovietică, pe poziții de DEPLINĂ EGALITATE, în cadrul a ceea ce se va dovedi primul stat din istoria omenirii, bazat pe egalitatea în drepturi dintre națiuni - **Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste (URSS)**. Consecvent internaționalismului pe care l-a apărut toată viața, Lenin a reușit să pună bazele unui MODEL nu doar pentru muncitorii și țărani din toată lumea, ci și pentru toate națiunile asuprite ale Pământului, într-o vreme când, de pildă în Statele Unite, teroarea rasistă, segregarea, lipsirea de drepturi a negrilor și linșajul erau încă la ordinea zilei.

Nu are rostul să analizăm aici cauzele care au dus la prăbușirea, în cele din urmă, a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste europene, dar credem că suntem pe deplin îndreptățiți când afirmăm că, în comparație atât cu ce a fost ÎNAINTE de socialism cât și în comparație cu ce a fost DUPĂ acesta, toate minusurile de care au dat dovadă comuniștii, adică leniniștii - discipolii lui Lenin, pur și simplu pălesc. Fără a intra în amănunte, vom spune că orice om care cercetează istoria în mod cinstit vede că regimurile socialiste, de inspirație marxist-leninistă, au fost singurele din istorie la care bilanțul pozitiv îl întrece cu mult pe cel negativ. Și, pentru această perioadă fericită din istoria Rusiei și a lumii, LENIN este cel care poartă meritul principal. Marx și Engels au fost întemeietorii doctrinei și mișcării, primii care au aprins imaginația omenirii cu proiectul unei societăți infinit mai bune decât cea capitalistă, dar Lenin a fost primul care a transformat acest ideal în realitate, și nu oriunde, ci tocmai în ceea ce era CEA MAI REPRESIVĂ țară de pe Glob. Pentru aceasta, Lenin merită recunoștința noastră veșnică, recunoștința tuturor oamenilor muncii din lumea întreagă, a tuturor celor care cred în progres și luptă pentru acesta.

Secția ideologică și de propagandă a PCR

PERIPLU ÎN ȚARA DIMINEȚILOR LINIȘTITE (2)

Coreea are ieșire la două mări: Marea Coreei de Est, cu peste 2000 de insule și un litoral mai puțin sinuos, și Marea Coreei de Vest - ambele tributare Oceanului Pacific. Există două golfuri importante Dongjoseun și Seudjoseun.

Țara este brazdată de numeroase ape: fluviile Amnok-gang (821 km), Raktong-gang, Duman-gang, Han-gang, și lacuri naturale precum Tcheundji, Kwangpo, Djangyeun sau lacuri artificiale: Soupoung, Djangdjîn, Dongnogang,

Yeunpoung, Seuheung și Manpoung. Râurile interioare pot produce energie electrică în valoare de peste 10 000 000 kW.

Pădurile acoperă 73% din teritoriul coreean, cumulând peste 1 100 de specii vegetale, dintre care peste 150 de specii de arbori; peste 700 de specii de plante medicinale, 200 de specii de plante comestibile și 450 de specii cărora li se

← gasește întrebuințare industrială. Floarea națională este magnolia. Multor specii, coreeni le-au găsit întrebuințări pentru medicina tradițională, din rădăcini preparând renumitul ginseng – elixir al tinereții.

Circa 1000 de specii de vertebrate, dintre care 100 de endemisme se găsesc în Peninsula Coreeană. Animalul reprezentativ este tigrul coreean, dar și cerbul, capra Bokdjak, ursul etc, cărora li se adugă numeroase specii de păsări.

Republica Populară Democratică Coreeană este împărțită, din punct de vedere administrativ, în 9 provincii și 4 municipii, legate direct de capitala Pyongyang (Phenian)

Populația RPDC (aproximativ 23 de milioane de suflete) este omogenă din

punct de vedere etnic, aceștia vorbesc limba coreeană, varianta HANGUL și folosesc

Tineri îndreptându-se către o manifestație

alfabetul fonetic coreean. Coreenii își privesc cu mândrie trecutul și continuitatea în Peninsula, încă din perioada pre-creștină.

Poporul coreean s-a născut din mai multe grupuri etnice originare din Siberia, Manchuria și Asia Centrală, în urmă cu aproximativ 2 mii de ani. Societatea coreeană este clar definită din punctul de vedere etnic, cultural și lingvistic, coreenii având diferențe majore, dacă ar fi să-i analizăm prin comparație cu popoarele din jur, chinezii sau japonezii.

Limba coreeană este de origine Ural-Altaică, înrudită de departe cu japoneza și mai apropiată de limbile mongolă, maghiară și finlandeză.

Pop Ciprian

Decarația din aprilie 1964 constituie actul care a pus bazele politicii externe românești, ca țară independentă și suverană, denumit în istoriografie și „Testamentul lui Dej”, iar politica externă promovată în perioada de după 1965 „*nu se poate explica fără Dej și fără Declarația din 1964*”, după cum bine remarcă Paul Niculescu Mizil - unul din importanții membri ai conducerii PCR din “epoca Nicolae Ceaușescu”.

Analizând acest act, politologul canadian Jacques Levesque încadra România în grupa țărilor învingătoare în efortul lor de a duce o politică independentă de cea a Uniunii Sovietice, alături de Albania și Iugoslavia. Hugh Seton Watson aprecia, în 1967, că **Declarația din aprilie** este cel mai important eveniment de la moartea lui Stalin, iar Hélène Carrère D'Encausse, o personalitate a sovietologiei occidentale, aprecia în cartea sa „Le grande frère” că România a fost singura

DECLARAȚIA DIN APRILIE 1964

fiind înregistrată în aprilie 1964.

”Documentul reprezintă, așadar, pe lângă apoteoza lui Gheorghiu-Dej, ca lider, consacrarea unei linii independente a României în cadrul blocului socialist, politică ce a corespuns interesului național la acel moment, racordând P.M.R. (P.C.R) la tradiția luptei pentru independență a României și sporindu-i astfel legitimitatea inexistentă până la acel moment. Totodată, existența unei anumite presiuni a societății românești în ansamblul ei pentru o politică națională, eliberarea din închisori și reintegrarea unor oameni de știință și cultură în societate, sau cu alte cuvinte o revalorizare a ceea ce însemna substanța românească, toate acestea însemnau crearea

Declarație cu privire la poziția Partidului Muncitoresc Român în problemele mișcării comuniste și muncitorești internaționale, adoptată de Plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din aprilie 1964

“Suveranitatea statului socialist presupune ca el să dispună efectiv și integral de mijloacele îndeplinirii practice a acestor atribuții, deținând în mâinile sale totalitatea pârghiilor de conducere a vieții economice și sociale. (...) Conducerea economiei naționale în ansamblu nu este posibilă dacă problemele conducerii unor ramuri sau întreprinderi sunt scoase din competența partidului și guvernului țării respective și trecute unor organe extrastatale.

Republica Populară Română promovează o politică de dezvoltare a legăturilor de prietenie și colaborare frățească cu toate țările socialiste, de întărire continuă a unității lagărului socialist, de solidaritate și sprijinire hotărâtă a mișcării de eliberare a popoarelor; de dezvoltare a relațiilor de colaborare cu țările cu altă orânduire social-politică, pe baza principiilor coexistenței pașnice.

Progresul economic și tehnico-științific al țărilor socialiste se sprijină totodată pe relațiile de colaborare și întrajutorare statornicite între ele. Aceste relații rodnice au cunoscut și cunosc o continuă dezvoltare; ele și-au dovedit eficacitatea aducând o contribuție de o deosebită însemnătate la succesele repurtate de țările socialiste. În vederea deplinerii folosirii a avantajelor acestor relații a fost constituit Consiliul de Ajutor Economic Reciproc care, potrivit statutului său, are ca

Gheorghiu-Dej

țară care a reușit să treacă de la statutul de satelit la cel de țară independentă, manifestarea plenară a acestei politici de independență

unui cadru propice pentru o politică de independență”, susține profesorul Ioan Scurtu.

← scop să contribuie, prin unirea și coordonarea eforturilor, la dezvoltarea economiei naționale, la accelerarea progresului economic și tehnic, la ridicarea nivelului de industrializare al țărilor mai puțin dezvoltate, la creșterea continuă a productivității muncii și la ridicarea neîncetată a bunăstării popoarelor țărilor membre.

Colaborarea în cadrul CAER se desfășoară potrivit principiilor egalității depline în drepturi, respectării suveranității și intereselor naționale, avantajului reciproc și întraajutorării tovarășești. În ce privește metoda colaborării economice, țările socialiste membre ale CAER au stabilit că mijlocul principal de înfăptuire a diviziunii internaționale socialiste a muncii, forma principală de colaborare între economiile lor naționale, este coordonarea planurilor pe baza înțelegerilor bi- și multilaterale.

Pe parcursul dezvoltării relațiilor de colaborare între țările socialiste membre ale C.A.E.R. s-au preconizat forme și măsuri ca: planul unic și organul unic de planificare, comun pentru toate țările membre, uniunile interstatale tehnico-productive de ramură, întreprinderile proprietate comună a mai multor țări, complexe economice interstatale etc. Partidul nostru și-a exprimat cu toată claritatea punctul său de vedere, arătând că, întrucât esența măsurilor preconizate constă în trecerea unor funcții de conducere economică din competența statului respectiv în atribuțiile unor organe sau organisme suprastatale, ele nu sunt corespunzătoare principiilor care stau la baza relațiilor dintre țările socialiste.

Ideea organului unic de planificare, comun pentru toate țările din C.A.E.R., comportă implicații economice și politice dintre cele mai serioase. Conducerea planificată a economiei naționale este unul din atributele fundamentale, esențiale și inalienabile ale suveranității statului socialist – planul de stat fiind principalul instrument prin care acesta își realizează obiectivele sale politice și social-economice, stabilește direcțiile și ritmul de dezvoltare a economiei naționale, proporțiile ei fundamentale, acumulările, măsurile pentru ridicarea nivelului de trai material și cultural al poporului.

Suveranitatea statului socialist presupune ca el să dispună efectiv și integral de mijloacele îndeplinirii practice a acestor atribuții, deținând în mâinile sale totalitatea pârghiilor de conducere a vieții economice și sociale. Trecerea unor asemenea pârghii în competența unor organe suprastatale sau extrastatale ar transforma suveranitatea într-o

noțiune lipsită de conținut. Conducerea economiei naționale în ansamblu nu este posibilă dacă problemele conducerii unor ramuri sau întreprinderi sunt scoase din competența partidului și guvernului țării respective și trecute unor organe extrastatale.

Promovând pe arena internațională un sistem de relații calitativ nou, fără precedent în istorie, partidele comuniste și muncitorești din țările socialiste au așezat la baza acestor relații principiile independenței și suveranității naționale, egalității în drepturi, avantajului reciproc, întraajutorării tovarășești, neamestecului în treburile interne, respectării integrității teritoriale, principiile internaționalismului socialist.

Militând pentru promovarea unor relații economice normale, reciproc avantajoase, fără condiții politice, fără restricții și discriminări, Republica Populară Română, ca și celelalte state socialiste, își dezvoltă legăturile economice cu toate statele, indiferent de orânduirea lor socială. Provoacă o mare îngrijorare faptul că actualele divergențe și polemica publică tot mai ascuțită din mișcarea comunistă și muncitorească internațională se răsfrâng în domeniul relațiilor dintre țările lagărului socialist. Sunt afectate relațiile economice, se reduc schimburile comerciale, se înrăutățesc relațiile politice reciproce, se creează o atmosferă de neîncredere și tensiune între țările respective, ceea ce slăbește unitatea și forța întregului sistem mondial socialist.

Încă în ultima perioadă de existență a Cominternului, devenise clar că rezolvarea problemelor mișcării muncitorești, dintr-o țară sau alta, de către un centru internațional nu mai corespundea stadiului de dezvoltare a mișcării comuniste și muncitorești mondiale.

Metodele greșite, amestecul în treburile interne ale partidelor comuniste au mers până la înlăturarea și s c h i m b a r e a unor cadre din conducerea de partid și chiar a unor Comitete Centrale în întregul lor, la impunerea din afară a

unor conducători, la reprimarea unor cadre valoroase de conducere din diferite partide, la blamarea și chiar dizolvarea unor partide comuniste.

Partidul nostru a trecut și el, în acea perioadă, prin grele încercări. Amestecul în treburile sale interne a adus daune din cele mai serioase liniei partidului, politiciii sale de cadre și muncii organizatorice, legăturilor partidului cu masele.

Partidul nostru a considerat justă analiza critică făcută de Congresul al XX-lea al P.C.U.S. cultului personalității, dând o înaltă apreciere acestei analize, cât și sublinierii de către congres a necesității de a se aplica cu cea mai mare consecvență normele leniniste în viața de partid și în mișcarea comunistă mondială. Nu există și nu poate exista un partid «părinte» și un «partid-fiu», partide «superioare» și partide «subordonate», dar există marea familie a partidelor comuniste și muncitorești egale în drepturi; nici un partid nu are și nu poate avea un loc privilegiat, nu poate impune altor partide linia și păreriile sale.

Întreaga experiență a mișcării comuniste arată ce rol hotărâtor are aplicarea normelor leniniste în activitatea partidelor și în relațiile dintre ele, precum și dintre țările socialiste. Respectarea strictă a principiului potrivit căruia toate partidele marxist-leniniste sunt egale în drepturi, a neamestecului în treburile interne ale altor partide, a dreptului exclusiv al fiecărui partid de a-și rezolva problemele politice și organizatorice, de a-și desemna conducerea, de a-și orienta membrii asupra problemelor politicii interne și internaționale, reprezintă condiția esențială pentru soluționarea justă a problemelor divergente, ca și a oricăror probleme pe care le ridică lupta lor comună.

Raportul și dispozitivul forțelor de clasă dintr-o țară sau alta, deplasările de forțe și evoluția stării de spirit a maselor,

particularitățile condițiilor politice interne și internaționale ale unei țări nu pot fi de nimeni cunoscute mai temeinic și mai profund decât de partidul comunist din țara respectivă. Este dreptul exclusiv al fiecărui partid de a-și elabora,

de sine stătător, linia politică, obiectivele concrete, căile și metodele atingerii acestora, aplicând creator adevărurile generale ale marxism-

Nicolae Ceaușescu și Richard Nixon, președintele SUA, în 1973

leninismului și concluziile pe care le desprinde din studierea atentă a experienței celorlalte partide comuniste și muncitorești.

Nu există și nu poate exista un partid „părinte” și un „partid-fiu”, partide „superioare” și partide „subordonate”, dar există marea familie a partidelor comuniste și muncitorești egale în drepturi ; nici un partid nu are și nu poate avea un loc privilegiat, nu poate impune altor partide linia și păreriile sale. Fiecare partid își aduce contribuția la dezvoltarea tezaurului comun al învățaturii marxist-leniniste, la îmbogățirea formelor și metodelor practice

ale luptei revoluționare pentru cucerirea puterii și construirea societății socialiste. (...)

Niciunui partid nu-i este îngăduit a trece peste capul conducerii de partid dintr-o țară sau alta, și cu atât mai mult nu-i este îngăduit a face apeluri la înlăturarea sau schimbarea conducerii unui partid. Aprecierile și manifestările lipsite de respect față de un partid comunist și de conducerea acestuia pot fi interpretate pe drept cuvânt ca lipsă de respect față de clasa muncitoare, de poporul care acordă încredere partidului și conducerii partidului comunist din țara sa, iar aceasta agravează și mai mult relațiile între partide, între state socialiste, afectează prietenia

popoarelor respective. (...)

C.C. al P.M.R. își reafirmă convingerea că deasupra oricăror divergențe stă ceea ce este comun partidelor comuniste și muncitorești; ceea ce le unește reprezintă esențialul și este infinit mai puternic decât orice deosebiri de vederi. Ne unesc țelurile comune ale cuceririi puterii de către clasa muncitoare, ale victoriei socialismului și comunismului în întreaga lume. (...)

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român - 22 aprilie 1964

Poți să te ridici împotriva rușilor, al căror păcat capital constă în dorința de a izola țara, spre a o supune influenței exclusive a Petersburgului, dar nu poți uita – fără să

Pavel Dimitrievici Kisseleff
Guvernator al Moldovei și Munteniei,
noiembrie 1829-aprilie 1834

nu dai dovadă de nerecunoștință, pe care eu aș numi-o națională – binefacerile incalculabile cu care Rusia a dotat Principatele, sub raportul existenței politice. Când erau subjugate de Imperiul Otoman, care dispunea de ele ca de orice provincie, când garnizoanele turcești ocupau cetățile aflate pe teritoriul lor și făceau pustiu în jurul lor, când negoțul era inexistent în urma rechizițiilor care hrăneau Constantinopolul pe cheltuiala unei populații tot mai sărăcite, când nu exista nici cea mai mică perspectivă pentru Principate ca să se ridice, să se organizeze și să-și scuture, ele însele, jugul ce le apăsa, armatele victorioase și tratatele succesive ale Rusiei au fost cele care, pe rând, au îndeplinit această sarcină, au dărâmat cetățile și au alungat garnizoanele turcești, au suprimat rechizițiile, au proclamat independența administrativă a Țărilor Române, au dat avânt comerțului și

agriculturii, pâna atunci înăbușite, au făcut să reinvie vechile imunități călcate în picioare de două veacuri, au stipulat dreptul de alegere a gospodarului (titlu pe care-l aveau, odinioară, domnii români supuși Porții Otomane) și au făcut să înceteze stăpânirea domnilor străini. Rusia, în fine, e cea care a pus

capăt haosului administrației arbitrare, întru totul asemănătoare celei a guvernatorilor provinciilor turcești, introducând, prin Regulamentul Organic, primele elemente de ordine și de legalitate, ca și principiile de drept public ale națiunilor civilizate. Se poate presupune, în mod cert, că, dacă Tratatul de la Paris n-ar fi găsit, în plină vigoare, toate aceste elemente de progres, întemeiate de tratatele Rusiei, n-ar fi avut motive pentru a înălța destinele Principatelor.

Deci e firesc ca pentru aceste reforme neașteptate, care au coincis cu începutul carierei mele politice și care răspundeau așa de bine simțămintelor mele și dragostei mele de progres, să îmbrățișez, cu toată înflăcărea tinereții, o carieră ce mi-a oferit satisfacția de a participa la o operă de utilitate categorică; cu atât mai mult cu cât s-a convenit, de comun acord, să se atribuie generalului Kiseleff, guvernator provizoriu al Principatelor, o mare doză de dreptate și de dezinteresare, multă bunăvoință, o dragoste sinceră pentru lucrul binefăcut și un geniu organizatoric dovedit de rezultatele obținute în scurtul răstimp de 2 ani.

Nicolae Șuțu (1798-1871)

Notă: Cine este Nicolae Șuțu?

Nicolae Șuțu (Soutzo) – (n. 25 octombrie 1798, Constantinopol - d. 10 ianuarie 1871, Făurei) a fost un om politic și primul

NU-I DEMONIZAȚI PE RUȘI!

economist român. A fost fiul domnitorului Alexandru Nicolae Suțu și al domniței Eufrosina Alexandru Callimachi, purtând astfel titlul de “beizadea”. Nicolae Suțu este unchiul junimistului Alexandru Grigore Suțu. A fost căsătorit cu Ecaterina Cantacuzino-Paşcanu, fiica Marelui Vornic Constantin

Cantacuzino. După decesul părintelui său, pleacă cu familia în exil la Kronstadt (Brașov), din 1821 până în 1825, după care se stabilește în Moldova, unde se naturalizează și devine un important om politic și primul economist român: președintele Tribunalului de Comerț (1832), postelnic (1832), Mare postelnic (1834), bei al Imperiului otoman (1834), vornic (1835), secretarul particular al domnitorului Mihail Sturdza (1835-1848), ministru de Finanțe (1839, 1841-1843, 1849), Mare postelnic (1842), Mare Logofăt (1843), Mare Logofăt al Justiției (1846-1848, 1849-1851), autorul principal al Regulamentului Instrucției publice (1843), președintele Sfatului administrativ extraordinar, director și acționar al Teatrului Național din Iași (1845-1846), secretarul particular al domnitorului Grigore al V-lea Ghica (1849-1855), caimacam (1852), președintele Consiliului de Miniștri și ministru de Interne (1853), ministrul Cultelor și al Instrucției publice (1853), deputat (1859), principalul membru al Comisiei centrale de la Focșani a domnitorului Alexandru Ioan Cuza (1860-1862), statistician, economist, memorialist, om de litere, fondatorul satului Pungești-Vaslui (1838-1840), ctitorul bisericii Sfântul Alexandru din Pungești-Vaslui (1845), unul dintre fondatorii Jockey Clubului din Iași.

Redacția

CINE DĂ FOC LA ȚARĂ...

(text reproduș din revista „România Mare” din 10 aprilie 1992)

La aproape 2 ani și jumătate de la evenimentele din decembrie 1989, a devenit clar că modul de viață de tip occidental nu poate prinde rădăcini în România. Cu niciuna dintre componentele sale: socială, economică și culturală. Transplantul e un hibrid care marchează viața mulțimii în rău, nu în bine. Parcă un dresor nebun i-a învățat pe câțiva nefericiți de pe malurile Dâmboviței să maimuțărească stilul de viață din Apus. Ne-am pus repede niște zăbrele la dughene, am scos pe tarabă câteva sortimente de suc din import și gumă de mestecat, am organizat niscaiva baluri de binefacere cu niște muieri despicate în spinarea rochiilor, am încurajat câțiva saltimbanci să apuce vârtos de microfoanele unui Parlament încă nesigur - și gata, ne-am și văzut occidentali, avem vise colorate și ne amăgim că, în curând, Europa, Canada, SUA și poate chiar Japonia sau Israelul vor revărsa peste noi toate bunătățile din cornul abundenței!

Cinene-asmintit în halul acesta? Cebătrâni păguboși, din azilurile unor partide moarte, vor să-și răzbune acum tinerețea neîmplinită?

De ce nici o voce nu tună la Președinție, la Guvern sau în Parlament, ca să tragă alarma că fiecare pas în mocirla așa-zisei democrații occidentale înseamnă o îndepărtare condamnată de viața adevărată, de nevoile și dramele acestui popor? Am mai scris-o și o repet: **opriți Reforma criminală împotriva Neamului Românesc!**

Indiferent cu ce bragă rece se îmbată contabilul din fruntea Guvernului, Theodor Stolojan (care are în buzunar numirea ca

expert la Banca Mondială, cu un salariu de 18.000 de dolari pe lună), indiferent ce indici se dau publicității, cum că economia și exportul au început să miște, indiferent ce firme străine vin cu capital în România - fondul problemei este acesta pe care vi-l spun eu, și anume dezastrul național, atacarea Poporului Român, în fibra lui morală și biologică. S-au făcut patroni 200.000 de cetățeni, da? Și cu restul de 20.000.000 ce facem, domnilor? Ei din ce vor trăi? N-aș fi scris rândurile de față, dacă nu m-ar fi marcat profund două evenimente, aparent fără legătură:

1) Zilnic vin la redacția noastră zeci de șomeri umiliți, hăituiți, speriați, cu copii limfatici, oameni care sunt ai nimănui, mai rău ca niște câini vagabonzi, de care tot mai au grijă câteva femei milostive; fii ai acestui popor, care nu înțeleg ce cataclism s-a petrecut cu țara asta și cine ne-a vândut la târgul morții.

2) Inimosul prinț Dimitrie Sturdza a confirmat recent, la televizor, ceea ce știam și noi: cum că România stă pe pungi uriașe de petrol, aflat, însă, la mare adâncime; în paralel, am citit într-un ziar că pe Valea Prahovei și-au făcut apariția primii corbi de pradă: niște petroliști americani, dornici să investească. Adică să fure, mai pe românește. Deci, ne întorcem de unde am plecat, la anii '20-'30 ai acestui veac. După ce au secătuit primele straturi de „aur negru”, americanii și englezii au fost dați la o parte de nemți, care au jefuit și ei cât au putut, iar, drept pedeapsă, cei dintâi ne-au distrus sondele cu covoare de bombe. Pagubele au fost uriașe și s-au adăugat pagubelor din primul război mondial,

când aceiași americani și englezi, în retragere, au ruinat, au astupat sau, pur și simplu, au aruncat în aer sute de sonde, ca să nu cadă în mâinile ocupanților germani. Una peste alta, toți au venit, au luat, au pus foc, s-au jucat la robinetele acestor bogății după cum i-a tăiat capul. În toată sarabanda asta dementială, un singur eveniment ne-a răcorit: **naționalizarea din 1948!** Atunci a respirat țara ușurată, toate lipitorile și ventuzele străine au primit un picior în spate și au fost aruncate peste graniță. **Chiar dacă s-au făcut și greșeli atunci, gestul a fost necesar și binevenit.**

Acum, ce face Guvernul actual? Parcurge drumul invers, în galop, de la naționalizare la deznaționalizare? Iar dăm bogățiile țării pe mâna străinilor? Și dacă nu le va conveni ceva, ce vor face, vor pune trotil, din nou, la sonde și rafinării? Din nenorocire, existența României se desfășoară acum între doi poli: șomerii și corbii de pradă. Unii depind de alții, și Puterea noastră iresponsabilă e la mijloc, făcând sluj în fața veneticilor. Mă apucă o milă sfâșietoare de oștirea de dezmoșteniți ai soartei, de șomeri, de pensionari, de tineri fără o lețcaie în buzunar, de bolnavi fără medicamente, de vietăți care mor de foame pe maidane și prin grajduri! Sunt singur și mă duce-un gând, vorba lui Bacovia: să-mi trag un glonț în cap, sau mai degrabă să le trag lor, trădătorilor de Neam, care se ghiftuiesc și nu pot înțelege disperarea câtorva milioane de epave umane. Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă... Desigur, n-am să fac nici una, nici alta, dar am o poftă teribilă să le iau acestor canalii jucăria Puterii din mână. De ce dați foc la țară, nestimați guvernanți? Când aveți de gând să vă opriți? Ia mai citiți-l voi pe Eminescu: „**Cine-au îndrăgît streinii/ Mânca-i-ar inima cîinii**“...

Corneliu Vadim Tudor

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:	Director
Alexandru Voicu:	Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com)
Daniel Filimon:	Redactor
Cristina Ignatencu:	Design / Tehnoredactare (cristina.ignatencu@gmail.com)
Contact redacție:	scanteiaasociatia@gmail.com tel: 0766746682